

LAGAR

BİLİMKURGU FANZİNİ

GURUR AŞİ

DENİZ ARAS

METİN UÇAR

KÜBRA ŞEKER

SADIK YEMNİ

ORKUN UÇAR

EMRAH ERSAN

MURAT YILDIRIM

SERKAN ÜSTÜNDAĞ

GÖKÇE MEHMET AY

RUHŞEN DOĞAN NAR

MEHMET FATİH BALKI

BAHRİ DOĞUKAN ŞAHİN

DÜZEN
YASİN GÜL

KAPAK
LEVENT ALTINKAYNAK

BASIM YERİ
İZMİR

2018

Merhabalar,

Bizim bir derdimiz var. Anlatmak istediklerimiz, üzerine konuşmak istediklerimiz var.

Bizim bir derdimiz var.

Ülkemizde 70’li yıllarda bilimkurgu üzerine “ANTARES” isimli bir fanzin çıktı. Başlangıçta teksir şeklinde basılan bu fanzin birilerine ulaştıkça büyüdü. Peşinden farklı işler çıktı. Dertlerini anlatmak için yılmazdılar.

“Bizler bu derde sahip çıkıyoruz” gibi büyük nidalar ile yola çıkmadık ama derdimizin bu olduğunu anlatmak istiyoruz.

Antares ve diğer yayımlar zor olan birçok şey başardılar. Anlatmak istediler, yol uzundu ama bir yerlere ulaştılar.

Şimdilerde yol çok daha kısa, ulaşılacak çok daha kolay ama işimiz çok daha zor. İnsanların kafasını kaldırtıp sana bakmalarını sağlamak çok zor. Ölmeden hiçbir önemin yok. Türkiye’de alternetif tür diye nitelendirilen bilimkurgu, bir alternatif değildir. Gerçektir.

Yüzdüğümüz bu cahillik denizinden çıkmanın ve “göğe bakmak” cümlesinin gerçek anlamını anlamanız gerek.

Hep beraber okyanusu görmemiz gerek.

Lagari fanzin, Bilimkurgu fankit serisi ile daha büyüyor. Yazıyoruz ve çiziyoruz. İyi veya kötü buna siz karar verebilirsiniz. Daha iyisini yapmak için çalışıyoruz. Daha öteye gitmek için yürüyoruz. Okyanusu görmek için gidiyoruz.

Peşimizden gelin...

Bilimkurgu umuttur.

Mehmet Fatih BALKI

GÖĞÜN ŞEHİDİ

“Hâlâ kim olduğumu tam olarak bilmiyorum; uzaya çıkan ilk insan mıyım yoksa görevlendirilen son köpek mi?”

Yuri Alekseyeviç Gagarin

Habersiz inançlarımıza ve hedeflerimize hizmet eden bir köpek var oldu. Tabii ki ilk değildi ve son olmadı ama farklıydı. Bilim tarihine baktığınızda bir çok hayvanı bilerek ve isteyerek telef ettiklerini görebilirsiniz. Bahsettiğim köpeğin ismi Laika; belki duydunuz, belki duymadınız ama öğrenilmesi gerek.

Laika, bir sokak köpeğiydi. Sokaklardan gökyüzüne giden ilk canlıydı. Gökyüzüne baktığımızda her insan farklı şeyler hisseder. Bundan sonra baktığınızda oranın bir mezarlık olduğunu da aklınızdan çıkarmayın lütfen. Milyarlarca yıldız dışında bir canlının da ruhunu kabul etti.

Peki, Laika kimdir?

Sovyetler Birliği Sputnik isimli uyduyu uzaya gönderdiklerinde tarih 4 Ekim 1957'yi gösteriyordu. O güne kadar kimsenin başaramadığını başaran sovyetler, sputnik uydusunu yerküreden 230-942km arasında değişen yörüngeye oturtmaya başardılar. 83.6kg ağırlığında olan bu uydu bir turunu 96 dakikada tamamlıyordu. İnsalığın gözlerini artık yerden göğe çevirmelerinin gerektiğini gösteren ilk işaret oldu. Sıradaki uçuş, Sputnik 2 idi.

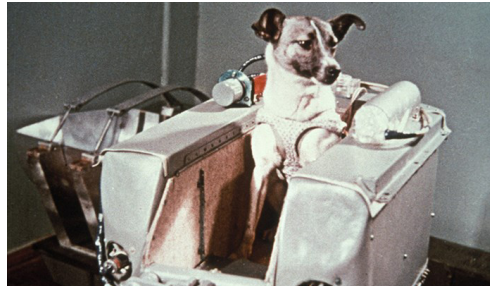
Tabii ki bu durum büyük bir heyecan yarattı ve yeni denemeler için örnek oldu. Daha önce ABD ve SSCB, farklı hayvanları uzay denemeleri için kullandı.

Uzay uçuşlarının güvenliğini doğrulamak için fareler, sıçanlar ve köpekler teklif edildi. Maymunlar seçeneği de göz önünde bulunduruldu. Köpekler, maymunlara göre daha eğitilebilir ve sakin oldukları için tercih edildi .

Tasarımcılar, köpeklerin kütleli sınırını 6-7kg olarak ayarladılar ancak bir çok köpek uçuş için uygun değildi. Bu nedenle; köpekler, sokak hayvanları için kurulmuş bir barınaktan seçildi. Film, fotoğraf ve televizyon ekipmanlarındaki uzmanların önerilerine göre beyaz köpekleri seçmeye karar verildi çünkü beyazlar çerçevede daha iyi görünüyordu. Tüm beyazlar, basınç odalarındaki santrifüjler ve titreşimli masalardaki eğitim sonuçlarına göre elendi.

On köpeğin üçü, yapılan testlerde başarılı görüldü: Albina, Laika ve Mucha. Albina, birkaç yörüngesel uçuş yaptı ama verdiği sert tepkilerden dolayı deneyden çıkarıldı. Mucha, pençelerindeki hafif eğriliğinden dolayı fotoğraflarda çirkin görüneceğini düşündükleri için seçilmemişti ve bir "teknolojik köpek" hâline getirildi. Ekipman ve çeşitli sistemlerin çalışmalarını denemek için kullanıldı.

Seçilen köpeğin gerçek adı Kudryavka; ancak personel çok havlamasından dolayı ona, Rusça “havlayan” anlamına gelen, Laika ismini verdi.

Uçuştan önce Laika ameliyat edildi, bu sırada kaburgalara ve karotis arterine yakın nabız sensörüne solunum sensörleri takıldı.

Son aşamada, köpekler konteyner düzeninde uzun bir süre eğitilmişlerdir. Laika zaten Baikonur'dayken, birkaç saatliğine bir kabine koyuldu, burada beslenme teknesine alıştırıldı. Özel bir diyet uygulandı.

3 Kasım 1957 günü uçuş yapıldı.

Telemetri verileri, Laika'nın sıfır çekimde olduğu zaman aşırı yüklenmelerin ardından, nabız hızının neredeyse normal değerlere geri döndüğünü, motor aktivitenin ılımlı hâle geldiğini, hareketlerin kısa ve pürüzsüz olduğunu gösterdi. Ancak nabızı normalleştirmek deneylerden daha fazla zaman aldı. Elektrokardiyogram patolojik değişiklikler göstermedi.

Laika, dünya etrafında 3 dönüş süresince yaşıyordu. Uydu, dönüş sırasında 40°C'ye yükseldiğinde Laika aşırı ısınmadan dolayı can çekişerek öldü. Uydu, dünya etrafında 2370 dönüş yaptı, sonra 14 Nisan 1958'de dünyaya döndü.

Merkez Komitesi'nden ve Bakanlar Konseyi'nden gelen özel bir komisyon, Laika'nın bir tasarım hatası nedeniyle öldüğüne inanmadı ve dünyadaki benzer koşullara sahip denemeler yapılmasını emretti ve bu da 2 köpeğin ölümüne neden oldu. Amaçsızca öldürülen iki köpek daha.

Bu sürede yedi gün boyunca SSCB, ölü bir köpeğin sağlığına ilişkin verileri aktardı. Lansmandan sadece bir hafta sonra, SSCB'nin Laika'yı uyuttuğunu iddia ettiler. Bu, Batı Ülkeleri'nde hayvan avukatlarından daha önce görülmemiş bir eleştiriye neden oldu.

Gerçek olaylar, 2002 yılına kadar gizli kaldı. Sputnik 2 projesinde çalışan Dimitri Maleşenkov yıllar sonra gelen açıklamasında ortaya çıktı. Laika kapsül yola çıktıktan sonra 5-6 saat civarı yaşamıştı. Bu yüzden neredeyse hiç yeterli veri edinemedi.

Bu ne durmalarına ne de gerilemelerine engel oldu. 12 Nisan 1961 tarihinde Vostok isimli bir uzay aracı hareket etti. İçinde bir canlı vardı. Giden tüm türlerden daha farklıydı. Tarih ona "Uzaya Giden İlk İnsan" ünvanı verecek ve ismi her daim kalacaktı. Yuri Gagarin isimli kozmonot SSCB'nin en büyük zaferlerinden biriydi.

Şimdi bilinen en büyük isimler Neil Armstrong, Yuri Gagarin vs. ama unutulmaması gereken isimlerden biri Laika. SSCB bu durumdan ne kadar kederlendiğini dile getirmiş. Laika için anıtlar yapmış, posta pulları çıkarmış olsa da gerçek sadece üstünü kapatmaktan bir şey değildir.

Yuri Gagarin, bütün konuyu özetlemişti aslında. Başarısından mutluydu ama bir farkının olmadığını biliyordu.

"Hâlâ kim olduğumu tam olarak bilmiyorum; uzaya çıkan ilk insan mıyım yoksa görevlendirilen son köpek mi?"

AÇ-GRİP

Grip, yemek bulabilen hiç kimseyi öldürmedi. Böyle bilinsin. Ben, kanlı canlı bir örneğim. On bir yıldır sağlam. O virüs vücudumuza girdiğinde doymak bilmeyen oburlar kesildik. Hepsi bu. Aşırılaşma ve topyekûn çığırından çıkma, bu noktadan başladı. Kıyamet kitlesel açlık nedeniyle koptu.

Virüs salgını yayılmaya başladığında 17 yaşındaydım ve liseyi yeni bitirmiştim. Juan le Pins denen şehrin Raymond Poincaré bulvarındaki iki katlı, beş yatak odalı evimizde ikamet etmekteydim. Rahat bir hayatım ve bol cep harçlığım vardı. Babam otuz iki yıllık bir veterinerdi. Televizyonda verilen kaçamak ve yetersiz enformasyonlu haberlerden bir sonuç çıkardı ve bir dizi önlem aldı. Şarap mahzeni olarak kullandığımız bodrumu yiyecekler, içecekler, ilaçlar, küçük makineler, yakıt ve jeneratörlerle doldurdu. Kapıları izole etti. Pencereleere şeffaf plastikler taktı. Havayı içeriye filtreden geçirerek veriyordu. Eskiden butik işleten annem, büyük bir heyecanla bu önlemler paketinin oluşturulmasına yardımcı oldu. Tek çocuktum. Üç kişilik bir ekiptik. Yiyecek ve içeceğimiz boldu. Dayanabilirdik. Böyle düşünüyorduk.

Nereden geldiği tam olarak belli olmayan virüs, aşırı bir hızla değişime uğradı. Havada solunumla yayıldığı için etkisi bir anda çok yaygın bir alanı kapsayıverdi. Virüs bir bedene girince bir günden kısa bir zamanda metabolizmayı ele geçiriyor ve “Ye, durmadan ye!” komutu veriyordu.

Kimse öksürmüyor, ateşlenmiyor ya da güçten kesilmiyordu. Tam tersine bir adrenalin denizinde yüzen bedenler hâline gelmiştik. Enerji, damarlarımızda kükrüyordu. Gripten ölümler, açlık nedeniyle oluyordu. Aç kalan, yiyecek bulamayan biri en fazla dört gün dayanabiliyor ve sonra ölüp gidiyordu. Birçok anne ve baba küçük çocuklarını yememek için ya intihar etti ya da onlardan uzaklaştı. Biri komşumuz Adrina’ydı. İki yıl önce trafik kazasında ölen kocasının tabancasıyla intihar etti; bize komşu bahçede. Geriye yedi yaşındaki oğlunu bıraktı. Bu arada babam kendini kapattığı bir odada açlıktan öldüğü, annem de bir gece evden fırlayıp bir yerlere gidip geri dönmediği için yalnızdım. Yedi yaşındaki Lucian’a sahip çıktım. Onu sürekli doyurdum. Şu anda on sekiz yaşında güçlü kuvvetli bir delikanlı. En güvenilir yardımcım.

Birinci yılın sonunda yaşadığım şehirdeki nüfus ellide bire falan inmişti. Yemek stoklayan çetelerin çoğu silahla çatışıp birbirlerini emre amade porsiyonlar hâline getirmekteydi. Öyle ki artık Lucian’la birlikte kıyıda köşede

kalmış evleri ve süper marketleri talan ederek karnımızı rahatlıkla doyurmak-taydık. Kimse yamyam değildi. Herkes başlangıçta bulabildiği her türlü yiyeceği ete tercih etti. Konserve yiyecekler, hububat ve bakliyat güç bulunur hâle gelince yamyamlık başladı. Nüfus iyice azalıp şiddetli rekabet hız kesene kadar sürdü. Yamyamlığı hızlandıran faktörler, yiyecek talancıları ve istifçileriydi. Kendileri yemek oldular sonunda.

Eğer her şey bundan ibaret olsaydı kimsenin birbirini yemesine gerek olmadığı düzeni kurmak zor olmazdı. Dünyada insan sayısı çok azalmıştı. Herkese bol bol yetecek kadar yiyecek mevcuttu. Belki birkaç nesil sonra dirençleri artar ve vücutlarındaki virüs normalleşirdi.

Ama başka bir şey oldu. Anlattım size, olay patladığında on yedi yaşındaydım. Boş zamanlarımı odamda internete takılarak geçiren biriydim. Dışarıda ne oluyor/bitiyor, fazla merak etmezdim. Babam veteriner olup bayrağı devralmamı istiyordu. Aklım buna yatkındı. Gönüm filmlerle ilgili bir şey yapmak istiyordu. Kameraman, yönetmen falan... İkisi için de artık çok geçti hâliyle.

Çünkü felaket ikinci bir burgaç yarattı. Atom bombaları patladı. En az otuz kırk adet. “İlk kim başladı?” edebiyatı o sırada hâlâ yayın yapan propaganda amaçlı televizyon kanallarında farklı farklı lanse edildi. Herkes bir diğerini suçlamaktaydı.

Bu kadar çok sayıda atom bombasının patlaması iki beklenmedik sonuç verdi. Birincisi atmosferdeki azot yandı. Tamamı değil ama günlerce asit yağmurları yağarak bitki örtüsünü ve doğayı önemli ölçüde tahrip etti. Normalde sığınaklara kapağı atmışların dışında kalan herkesin ölmesi lazımdı ama içimizdeki virüs yeniden değişime uğradı ve gama ışınlarının tahribatına karşı bedenlerimizi uyarladı. Sadece insanları değil, hayvanları da etkilemişti. Normalde tüm canlıları ortadan kaldıracak şiddette radyasyona dayandık. Sekiz dokuz yıl önce belli bir kararlı ortam kurulmuştu. Asit yağmurları sona ermişti. Kimyadan anlayan Arthur adlı biri, ölçüm yapmıştı. Atmosferdeki oksijen miktarı yüzde 21’den, yüzde 6’ya inmişti. Azot da azalmıştı. Bunlardan artan yeri karbon dioksit ve azot oksidül doldurmaktaydı.

Azot oksidül, ilginç bir etkiye sahipti. Durduk yerde gülme krizleri geçirmenize neden oluyordu. Arthur eskiden dişçilerin hastalarına bu gazı solutarak diş çektiklerini anlatmıştı. Soluduğumuz havada güldüren gaz olması, tarihin ve talihin bir ironisi olmalı.

Artan karbondioksit nedeniyle de atmosferdeki ısı yükselmektedir. Son yıllarda zaten erimekte olan buzullar iyice hacim kaybetmişti. Evimiz deniz kıyısına iki yüz metre mesafedeydi. Altı yıl önce bu birkaç metreye indi. Doğduğu ev şu anda suların beş metre kadar altındaydı. Sağ kalanların giderek daha yükseklerle çıkmaları gerekmişti. Neyse ki suların yükselmesi birkaç yıl önce tamamen durmuştu. Kalan nüfus, eskisinin binde biriydi. Belki daha da az.

Aradan on bir yıl geçti. Bütün televizyon yayınları durdu. İnternet yok. Cep telefonları çalışmıyor. Tek tük radyo yayını sürüyor. Buradan gelen haberler ne kadar doğrudu bilinmez ama bazı sığınaklardan çıkanların neredeyse tamamı telef olmuştu. Daha uzun süreli bir felaket için hazırlık yapmış elit kesim ise sabırla beklemekteydi.

Virüs beni ve Lucian'ı çok değiştirdi. Yüzde altılık oksijenle yaşayabilmek için ciğerlerimiz büyüdü; deri solunumu yapan ekstra hassas deriler edindik. Gama ışınlarına dayanabilmek için derimiz bir iki santim kalınlığında rengârenk kristal hücreler türetti. Güneş çıktığında bir kilometre öteden seçilebilmek mümkündü. Her tarafımız ışığı rengârenk olarak yansıtmakta. Metabolizmamız da tümenden yeni duruma uyarlandı. Artık protein ihtiyacı için hayvan yemiyoruz. Vücudumuz, kendisi için havadaki azottan protein yapıyor. Eto-burluktan iyice sıyrıldık. En son ne zaman et yediğimi hatırlamıyorum desem abartma olmaz.

Sadece bu kadar değil. Beyinlerimiz de etkilendi. Telepati gücümüz çok arttı. Telefon telsiz hatları varmış gibi haberleşebiliyoruz. Başka hassalarımız da etkinleşti. Kim nerede, ne yapıyor, hissedebiliyoruz. Yüzlerce metre kayaların altındakileri de. Artık homo sapiens falan değiliz yani. Onu belirtmek istiyorum. Babam ateist, annem inançlı bir katoliktir. Annemin tarafından bakınca tanrının bizi bir nedenden dolayı terk ettiğini düşünüyorum. Bu da kader olmalı. Böyle var kalmak. Önümüzdeki yıllarda ne olur bilmiyorum ama dünya hayatı artık bu çizgiden devam edecek.

Eski dünya cenneti çok küçüldü. Artık sadece dağların derinliklerine inşa edilmiş mağaralardaki sığınaklarda mevcut. Zamanı gelince oralara sinmiş olanlar mecburen dışarıya çıkacaklar ama en yeni duruma ayak uydurabileceklerinden şüpheliyim. Bu virüsleri türeten ve sığınakları inşa eden akıl, kendi sonuna toslamak üzere. Saptadığımız on sekiz noktada bu kimseler için tertibat aldık. Kendilerine layık bir karşılama töreni yapacağız. Dışarı çıkmalarını sabırsızlıkla bekliyoruz.

SANKİ CENNET

Gözlerin kapalı. Dalgaların şarkısını dinliyorsun. Rüzgâr tenini okşuyor. İyot kokusunu içine çekiyorsun. Doya doya. Göğsünde ince bir roman; kedi gibi uzanmış yatıyor. Şezlongun gölgesinde, keyfin gayet yerinde. "İşte, hayat bu olmalı." diye düşünüyorsun. Bir ses duyuyorsun. Adın söyleniyor:

"Aşkım, hayatım, gelsene! Su çok güzel, sıcacık..."

Gözlerini açıyorsun. Gülümseyerek. Öğlen güneşi gözünü alıyor. Gözlerin yaşıyor. Eşin denizin içinde sana el sallıyor. İçini ısıtan gülüşüne bakıyorsun. Islak, sarı saçları parıltıyor.

"Gelmesem olmaz mı, hayatım? Böyle iyiyim. Denize hiç giresim yok." diyorsun.

Bu sefer beş yaşındaki oğlun katılıyor koroya. Denizin içinde zıplayıp duruyor. Bir yandan da eliyle gel gel yapıyor.

"Baba-, hadi-, bizi yalnız bırakma... Lütfen, diyorum!"

Hayatının en değerli iki varlığına karşı çıkamıyorsun. Göğsündeki kitabı, şezlongun yanındaki tabureye bırakıyorsun. Gözlüklerini de çıkarıp kitabın üstüne koyuyorsun. Dikkatlice. Ayağa kalkıp denize yürüyorsun. Güneşin ısıttığı kızgın kumlar, ayaklarını fena yakıyor. Uzun adımlar atarak koşa koşa denize ulaşıyorsun. Eşin ve oğlun komik koşuna gülüyorlar. Sen de onlara katılıyorsun. Birlikte gülmek ne güzel şey, diyorsun kendi kendine. Kalbin bayram yeri.

Suya dalıyorsun. Bir karabatak gibi suyun dibinden yüzüyorsun. Oğlunun yanından suyun üstüne çıkıyorsun. Ona sarılıp iki yanağından öpüyorsun. Kahkahalar atıyor. Daha sonra, eşine...

"Hey, moruk! Kapat şu cihazı!"

Eşine yaklaşmış ellerinden tutuyorsun ve sol avuç içini öpüyorsun. Ağzına...

"Hadi be, kime söylüyorum ben? Hu hu, ilaç saati geldi... Çıkart şu gözlükleri artık!"

Ağızına biraz tuz ve çokça sevgi tadı geliyor. Kendini...

"İlla ki zorla çıkartacağım. Laftan anlamaz moruk!"

Kendini çok şanslı hissediyorsun. Sanki cennette gibi.

Yüz on iki yaşındaki yatalak hasta Hasan N., "Biraz daha, lütfen biraz

daha izleyeyim!" diye bağırdı. Sesi bir sokak köpeğinin inlemesi gibi çıkıyordu. Yüzünü sağa sola kaçırdı. Yaşlı bakım uzmanı, sol eliyle yaşlı adamı boğazından tuttu ve gözlükleri sertçe çıkardı.

"Senle mi uğraşacağım lan? Daha ilaç vereceğim bir sürü hasta var." dedi. Yaşlı adam sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları yüzündeki derin kırışıklıklardan aşağı akıyordu. Uzman, beş farklı hapı avucunun içine aldı. Yaşlı adama acımişti. Ağladığını görünce içi cız etmişti.

"Aç bakalım ağzını, koca oğlan. Kocaman aç... Yine o sahilde çekilmiş videonu mu izliyordun?" Ağzını kocaman açan Hasan, kafasını ileri geri salladı. Haplar dilinin üstündeydi. Ağzına uzatılan bardaktan kana kana su içti.

"Boşuna kendini üzüyorsun be, Hasan dedem. Karın vefat edeli yıllar olmuş. Oğlun desen, hayırsızın biri; Amerika'dan para yollamak dışında başka bir işe yaramıyor. Geçmiş geçmişte kaldı işte. Kendine işkence etme böyle..."

Olmayan, dökülmüş kaşlarını çattı. "Hayır, eşim ölmedi." dedi yaşlı adam, parmağıyla başını göstererek "Burada yaşıyor ve orada..." Bu kez gözle-riyle gözlüğü gösterdi. Uzman kahkaha attı. "Bilgisayar destekli beyinde mi? Yapay kalbinde mi? Yoksa yapay akciğerinde mi? Dedem, sen ölmüşsün de gömenin yok. Bir fişe bağlı hayatın... Bu arada iyi espriymiş. Hiç güleceğim yoktu valla. Hadi, iyi geceler!" deyip odadan çıktı.

Hasan, gözlükleri tekrar eline aldı. Gözlükleri kafasına taktı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Gözlerin kapalı. Dalgaların şarkısını dinliyorsun. Rüzgâr tenini...

KÜBRA ŞEKER

ORKUN UÇAR RÖPORTAJI

Öncelikle merhabalar, Ben Mehmet Fatih Balkı

*** Sanırım bu toprakların en büyük sorunlarından biri “azınlık” durumu. Öyle ki, edebiyata bile yansımış durumda. Yıllarca edebiyat dışı görülen birçok konuda kitaplar yazıp okuyucuya ulaştırdınız. Edebiyat dışı görülen bir tür üzerine yazdığınız kitap, Türk edebiyatının en çok satan kitaplarından biri olma başarısına erişti. Bence büyük bir başarı öyküsü. Kolay olmamıştır elbet, bu durumu sizden dinleyebilir miyiz?**

- Biraz öncesinden başlayayım, zira genç yazarların ibret alması gereken bir sabır yolculuğu... Üniversite birinci sınıfa kadar bir sayfa kompozisyon dahi yazmamıştım ama gözümü sekiz derece miyop yapacak kadar çok okurdum. “Çakı” adlı ilk öykümü 1987 yılında 18 yaşında yazdım. Bilgisayar öncesi bir çağdan bahsediyorum, interneti daha duymamıştık, cep telefonları da yoktu.

Bir daktilo alınca çalışmalarım hızlandı ama çok az yayınevi vardı ve yazarak geçinilmez diye haklı bir yargı vardı. Yayınevleri Türk yazarlara ya çok az şans veriyorlardı ya da hiç...

Yıllar içinde gazete ve televizyonlarda çalışırken ara Gırgır’a çizgi olarak okura ulaşan öyküler, yetişkinlere hitap eden dergilerde erotik öyküler, senaryolar yazdım.

1994 yılında pes edip yazarlığı bıraktım. Beş yıl kadar da yazmadım. 1999 yılında Metin Demirhan ve Nilgün Birgül’ün çıkardığı Nostromo Bilim-kurgu Dergisi’nin ökü yarışmasına katılmak için döndüm ve birinciliği kazandım.

Ama bu ödül yazarlığa dönüşümü tam sağlamadı; geçinmek için bir TV kanalında yönetmen olarak çalışıyordum ve yazacak zamanım yoktu. Şansıma 2001 yılında ekonomik kriz sırasında işten çıkarıldım, parasal birikimim de bor-sada buhar oldu.

31-32 yaşında beş parasız ve işsiz evde oturup modemi olmayan eski bilgisayarımda Master of Orion II oynayarak günlerimi geçiriyordum. Ve bir gün oyun CD’si, CD sürücü içinde patladı.

CD sürücü bozulunca ailemin verdiği parayla bilgisayar tamircisine gittim. Modem ile sürücü aynı fiyattı. Modemi tercih ettim.

Modem olunca internete bağlanıp Mynet’te amatör bir site hazırladım. Öykülerimi koydum. Nostromo yarışmasındaki birincilik bana güç veriyordu.

Sitemin ismi Xasiork'du. Üzerinde "Ölümsüz Öyküler Kulübü" yazıyordu. Epey ziyaretçi geliyordu. Bir gün Burak Turan adlı bir genç (Yıllar sonra Zifir adlı kitabı ortak yazdık.) "Kulüpte benim de öyküm olmasını istiyorum." diyerek iki eser gönderdi.

Böylece Xasiork kalabalıklaşmaya başladı.

Bu sırada ilk kitabım Kızıl Vaiz'i hazırlamıştım ama yayınevi bulamıyordum. "Türk yazar basmıyoruz." diyordu çoğu. Bir tanesinde editör, "Kaleminiz çok iyi ama niye normal şeyler yazmıyorsunuz?" dedi. Bir başkası yayınlamak istedi ama bir ekonomik kriz daha olunca çıkışını bir yıl ertelemek istedi, geri çektim filan...

Sibel Atasoy'un Xasiork'a gelmesiyle bir yayınevi kuracak şartlar oluştu. O da bir kitap yazmıştı ama yayınlama zorluğu çekiyordu.

Yayınevi kurup bankacılık kursu veren bir şirkete kitap bastık. Oradan elde ettiğimiz parayla yerli fantastik, bilimkurgu kitapları çıkarmaya başladık.

Amatör yayınevimiz kuruluşundan iki yıl sonra, beş kitap çıkardıktan sonra, kapandı. Kitaplardan zarar etmemiştik ama para da kazanmadık. Benim bu zamanın parasıyla 4 bin lira sigorta borcum birikmişti. O borcu Kanal D'deki bir bilgi yarışmasından 6 bin lira kazanarak kapattım.

O sırada kulüpten Burak Turna ABD-Türkiye savaşını konu alan bir roman taslağı yazıyordu. Beni iki kere ortak yazmaya davet etti. İlkinde borcum varken kafam meşguldü ve reddettim ama kapatınca bir daha sordu, tamam dedim. Benim yazdığım bir casusluk romanındaki fikirlerimi onun taslağıyla birleştirdim.

Timaş'a birkaç bölüm gönderdik ve hemen yanıt geldi. Roman 2004 Aralık ayında çıktı ve ilk başlarda yavaş gitti. İnsanlar çok tanıtım yapıldı diye hatırlıyor ama öyle değildi. Röportajlar yapıyorduk ama yayınlanmıyordu.

Sonra bir gün ABD'deki Christian Science Monitor adlı saygın bir gazetenin İstanbul'da oturan muhabiri kitabı haber yaptı. (Bir taksici okurken görmüş.) O haberdan sonra Türk basını da haber yaptı ve gerisi geldi. Ne yazık ki yasal satışın on katı korsan satışı oldu.

Kısaca böyle...

Metal Fırtına'yı politik kurgu olarak sunduk ama bilimkurguya yakındı. Nitekim devam kitaplarımda daha çok bilimkurgu oldu. Kayıp Naaş'da klonlama, Kızıl Kurt'ta nano teknoloji ve nükleer savaş tehlikesini işledim. Dördüncü kitap Turan'da küresel biyolojik, kimyasal, nükleer savaş oldu. Serinin son kitabı Tengri'nin bir kısmı post apokaliptik.

*** Bilimkurgunun tanımını nasıl yapabiliriz? Fantazy ve Bilimkurgu birleşebilir mi? Ayrıştıkları noktalar nelerdir?**

- Bilim temelli kurgu diye özetlemem lazım. Tabii, klasikleşmiş iki bilimkurgu serisinin Vakıf ve Dune'un daha çok sosyoloji bilimkurgusu olduğunu

düşünerek söylersem çok gölgeli alan var. Mesela, sağlam bir bilimkurgu okuruna “Vakıf’ta nasıl bir bilimkurgu var?” desek afallar... Ama bu dediğim o serinin muhteşem olduğu gerçeğini örtmez.

Fantazy ile bilimkurgu birleşmesi kolay... Fantazy bir simülasyona oyun oynamaya girilen bir geleceği yazarsak niye olmasın? O dünyada bir büyücü olsanız, bir komut söyleyerek görünmez olabilirsiniz.

Öte yandan Game of Thrones nasıl bilimkurgu olur diye bir yazı da yazmıştım.

<http://www.bilimkurgukulubu.com/televizyon/dizi/game-of-thrones-nasil-bilimkurgu-olur/>

Bu yazının içeriği aynı zamanda iki tür arasındaki ayrıştıkları noktaları gösterir. Örneğin; fantazyada ölümler büyü ile canlanır, bilimkurguda ise bir virüs neden olabilir.

*** Yerli bilimkurgunun gelişimine tanık olan insanlardan birisiniz. Bu ilerlemeyi ve gelişmeyi nasıl buluyorsunuz? Sizce bu, nerelere kadar gidebilir? Ülkemize Hugo veya Nebula ödülü gelebilir mi?**

- Şu anda fena değil, bunu sağlayan internet siteleri, sayfaları var. Ama öte taraftan okurlar hâlâ çeviri edebiyata tutkun. Yazarlar yetiştirdi ama yerli bilimkurgu için okur sayısı artmalı. Tahmin edersek 10 bin kadar bilimkurgu, en iyi ihtimalle 3 bin kadar yerli bilimkurgu okuru var. Bu rakamı Yüksek Doz Gelecek ve Yeryüzü Müzesi’nin üçe bir kadar satmasından çıkarıyorum. Öte yandan epik fantezi türündeki Asi kitabımın 50 bin kadar sattığını söyleyebilirim.

İnternet sayesinde bilimkurgu yazarlarımız dünyaya ulaşacak ama en büyük engel dil. İngilizceden Türkçeye sağınak gibi çeviri yapılırken, Türkçe-İngilizce çeviri yapabilenler hem az hem de işini hakkıyla yapanlar binlerce Euro para istiyor.

Yani, Hugo ve Nebula kazanacak bir yazarımız ya ana dili gibi İngilizce yazacak ya da çeviriye binlerce Euro verecek kadar zengin olacak.

Tabii, önce yerli bilimkurgu ve fantazy edebiyatımız ülkemizde kabul görmeli ve kitapevlerinde bir raf sahibi olmalı. Bu da okur sayımızın en az on bine çıkmasıyla olur.

*** Ülkemizi 90’larda etkilemeye başlayan olaylardan biri de fanzinlerdi. Bildiğim kadarıyla Cumhuriyet Gazetesi’nde bu konuyla ilgili bir haberi-niz vardı. 90’lardaki fanzin kültüründen biraz bahsedebilir misiniz? Fantazy, Bilimkurgu o yıllarda fanzin dünyasının neresindeydi?**

- Türkiye’de fanzin kültürünün doğuşuna tanık oldum ve bir parçasıyım. Çağlan Tekil ile bir gazetede çalışmıştık. O gazete kapandı. Bir gün Ortaköy’de karşılaştık. Bana Laneth’den bahsetti. Laneth’in ikinci ve üçüncü sayısında yazım var. Sonra Metin Demirhan ile Mega Metal’i çıkardık. Laneth ve Mega Metal’de sayfa kenarlarında atışmalar olurdu. Çok küfür yemişimdir.

O sıralar Rok-art ve Mondo Trasho da çıkmaya başladı. Ben de arada bir

nderground" dergilerin yöneticilerine göre bu dergilerin çıkması için "bir fotokopi makinesi ve 1000 kâğıt" yeterli. Ama her şeyden önce birikim ve özveri gerekiyor.

"CUMHURİYET GAZETESİNİN 2 ARALIK 1991'DE YAYINLADIĞI RÖPORTAJDA FANZİNCİLER BİR ARADA"

Cumhuriyet'e yazı veriyordum. Bu dergileri hazırlayanları bir araya getirip bir sayfa haber yaptım. Tabii o zamanlar fanzinleri daktilo ile hazırlayıp, fotokopi ile filan çoğaltıyorduk.

Hiç unutmam; Mega Metal'in bir sayısı için paramız yoktu, Playboy Türkiye Dergisi'nin fotokopi makinesini kullanıp Mega Metal'in bir sayısını çoğaltmıştık. Zor işti.

*** Günümüzde takip ettiğiniz fanzinler var mı? Günümüz fanzin ruhu ile 90'lardaki fanzin ruhu arasında ne gibi farklılıklar var?**

- Günümüzde daha çok internet üzerindeki çalışmalara bakıyorum. Ne yazık ki yoğun çalışmam ve Bodrum'da oturmam nedeniyle uzağım. Bu da çok üzücü, zira gerçekten ham, çiğ fikirler o fanzinlerde.

Fanzinler eskiden veya şimdi; her zaman çiğ, sert, prezervatifsiz, sansürlü ve devrimci fikirlerle dolu olacaktır.

Ruhun değiştiğini fazla sanmam. O zamanlar metal ve punk kültürü vardı, şimdi yarı distopik bir ülkede yaşıyoruz. Bu da fanzinlere lazım, baskıcı dönemler yaratıcılık zıplamalı.

Biz teknik olarak zor koşullarda üretiyorduk. Daktilo ile yazıyor, dergiler alıp resim kesip uhu ile yapıştırıyorduk filan.

Şimdi yaz yazını, e-posta at, internetten konuş filan. Teknolojik kolaylık var. Tanıtım gücü de. Biz Akmar'a koyardık. Şimdi twitter, facebook filan tanıt. Ama böyle olunca da kolay üretim rekabeti zorlaştırır.

*** Gelen bir sürü zamlar, ülkemizde yükselişte olan Bilimkurgu ve Fantazya gibi türleri etkiler mi? Yerli yazarları daha sıkıntılı zamanlar bekliyor mu sizce? Yoksa tam aksine, bu bir fırsat mı?**

- Ekonomik kriz tüm ülkeyi etkiliyor; yayın dünyası da dışa bağlı materyaller yüzünden (kağıt gibi) zor durumda. Kitap satışları da azaldı. Döviz firmadan önce de ülkemizde tekel sayılabilecek D&R'ın el değiştirmesiyle neredeyse yarı yarıya satışlar azalmıştı zaten. İnsanların alım gücü giderek azalıyor. Tabii, ilk kısıntı yapılacak yerlerden biri kitap.

Yerli yazarlar çok sert etkilenecek. En azından biz etkilendik bile. Yüksek Doz Gelecek kitabımızın ikincisi distopya içerikli novellalardan oluşan Yüksek Doz Çürüyüş kitabımız Nisan 2018'de çıkacakken Eylül ayına geldik, hâlâ çıkmadı. Bakalım, ne zaman çıkacak?

Krizin fırsat olduğu fikrine de katılıyorum bu arada. Zor dönemler yaratıcılığı ve kaliteyi zorlar.

Mesela kağıt bolken editoryal işlem bile yapılmadan basılan ve çok satan wattpad yazarları vardı. Bakalım, ne olacaklar?

*** Önümüzdeki zamanda okurlarınızı bekleyen, yeni kitaplarınız ve yeni projeleriniz var mı?**

- Yüksek Doz, gelecek bilimkurgu türünde kısa romanlardı. Aralık 2017'de yayınevine teslim ettiğimiz ve yayınlanmasını beklediğimiz Yüksek Doz Çürüyüş ise distopya. Kitap çıkmadı ama üçüncü Yüksek Doz projesine grubu oluşturduk, çalışmaya başladık; post-apokaliptik türde olacak. Yüksek Doz projesi cyberpunk, bilimkurgu polisiye gibi türlerde devam edecek.

Ocak ayında psikodelik bilimkurgu diyebileceğim bir romanım yayınlanacak.

Şu sıra ise Derzulya serimde habiş üçlemesinin son kitabını yazıyorum. Asi ve Sin çıkmıştı, Asa ile üçleme tamamlanacak. Daha başka projeler var tabii. Önümdeki dört yıl dolu.

*** Bizlere Yerli Bilimkurgu türünde üç kitap önerebilir misiniz?**

- Yüksek Doz Gelecek

- Yeryüzü Müzesi

- Yerli Bilimkurgu Yükseliyor grubunun çıkardığı Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2018

Günya'nın üzerine 1km³'lük devasa bir metal yığını hızla yaklaşıyordu. Dünya'nın üzeri tamamen suyla kaplıydı ve metal yığını hızla su yüzeyine doğru gidiyordu. Metal yığını kütle, su seviyesine yaklaştıkça hızı azaldı ve daha suyun yüzeyine temas etmeden 973m kadar yukarı çıktı. Metal yığını hem kendi ekse-ni etrafında hem de Dünya'nın etrafında dönmeye başladı. Bu hızla ilerlerse 10 günde bir, Dünya'nın etrafını dolaşacaktı.

"973 metre. Tam rakam bu. Lütfen bileşen oranınızı bu değerlerde tutun. Bir önceki gönderiniz 3659 metre yukarıda yörüngeye girmişti. Onu alıp kullanabilmek için ne kadar enerji sarf ettik, tahmin edemezsiniz."

"EDEBİLİRİZ!" diye haykırdı bir ses, hoparlörün cızırtılı sesi eşliğinde; "O LANET OLASI FİKİRLERİNİZİ KENDİNİZE SAKLAYIN VE ŞİZE NE DENİLİYORSA ONU YAPIN!"

O zamanlarda Dünya gezegeninin üzerinde yaşayan tek bir yerel canlı formu yoktu. Evrende elde edilen kolonileşme, bunun beraberinde optimum yaşam alanı sağlayacak bir gezegeni oluşturma gerektirmişti. Kusursuz bir sistem kurmak ve sonsuza kadar huzur ya da mutluluğu yaşayabileceğiniz bir gezegen elde etmek zordur, bilirsiniz. Özellikle, biyokimyasal ve biyomekanik veri yazılımında yeterince gelişme elde edilememişti. Bu gezegen, kendi kendi-ni idare etmeli ve insanlara huzurlu bir yuva sunmalıydı.

Merkez Yönetim Kurulu, bir gezegende yaşama koşullarını bilir, DNA yazılımı mühendisler hangi elementlerden gerekli olduğunu sorar (oluşturul-ması gereken yaşam formlarının bedenleri için), gerekli elementleri de üzeri su kaplı gezegenlere gönderirlerdi. Bu gönderimi yapmadan önce, bir öncü birlik gezegene gider ve kendilerine gönderilecek olan metal yığınlarını beklerlerdi. İşin zor kısmı bundan sonra başlıyordu çünkü bu gezegenlerde soğuk manyetik alan henüz oluşmamıştı. Kendilerine gönderilen metal yığınlarını bu gezegen-lerin tam zıt iki ucuna sabitlemek gibi bir görevleri vardı. Bu metal yığınları öylesine kuvvetli manyetik alanlara sahipti ki yeterli miktardaki metal yığınla-rının iki uca toplanma işlemi tamamlandığında, bu gezegende de kutuplaşma başlayacak ve manyetik alanın merkezinde oluşacak akım sayesinde de reaksi-yonlar başlatılmış olacaktı. Metaller toprağa karışacak, seramik kabuğu çatlata-cak, mineraller açısından zengin yapısıyla "öz" suya karışacak ve bundan sonra reaksiyonlar hızlanacak, daha fazla yer yarılacak, yıldırımlar düşecek, gezegeni tamamen kaplayan bulut örgüsü oluşacak, bu bahsi geçen reaksiyonlar esnasın-da Merkez Yönetim Kurulu tarafından oluşturulan DNA kodları suya karıştırıl-lacak ve öncü birlik Dünya'dan ayrılacaktı.

“Tahmin edebilirlermiş... K lahıma anlat. Madem becerecektiniz, bundan 36 gönderiyi neden yanlış hesaplayıp gönderdiniz?”

“Yine neye söyleniyorsun? Paket geldi. Haydi, indirelim  unu...”

“İndirelim indirmesine de... Bu adamlar kim oluyor, bana nasıl emir veriyor? Kendi neslimizi ya atamayacağımız bir gezegen için neden hayatımızı tehlikeye atıyoruz?”

“     atalarımız da aynısını yapmış. Yapmasalarmı   u an sen de hayatta olamazdın, ben de... Bu arada; kimsenin kimseye emir verme yetkisi yok. Bizler g n    leriz. O yüzden takma onları...”

Bulundukları gemi zaten yere dört farklı noktadan uygun açılarda sabitlenmiş olduğundan, mürettebatın tek yapması gereken şey kuzey manyetik alanını oluşturacak metal yığının g kteyken yakalamak ve suyun içine sokup diğer metal yığınlarının üzerine sabitlemektir. Eğer hesaplamalar doğruysa altı saat sonra metal yığını geminin üzerinden geçecekti ve işlemler ba layacaktı.

Gemi sarsıldı. Bu beklenen bir şey değildi.

“Güney Hattı’na sorsanıza, onlar da bu sarsıntıyı hissetmiş mi?”

“Derhal!” diye haykıran personel hızla birkaç tu a bastı. Odanın içeri-sinde cızırtılı sesler oluştu ancak cevap veren kimse olmadı. Bir daha denedi. Yine cevap yok. Personel amirine döndü ve “Efendim! Güney Hattı’ndan cevap alamıyoruz!”

BAĞIRMA LAN KULAĞIMIN DİBİNDE! GÖRÜYORUM O KADARINI!”

O esnada bir başka personel daha geldi odaya. Ko tuğundan mıdır, korktuğundan mıdır, belli değil; sürekli terliyor ve kekeleyerek konuşuyordu; “E, efendim. G -gün-gg nya’nın soğ-uk man-n-nyetik al-ll-lanı-nın çekim--kuvveti, an iti-bariyle 18,7N/kg olarak hesaplandı. Oh be. Efendim, sağlam sı tık. O metal yığını direkt olarak bizim gemimize  akılacak. G nya’nın kütlesel çekimi bir anda dört katına  ıktı. Gözlemlediğimiz kadarıyla Güney Hattı, 8 saat kadar önce G nya’nın uydularından bir tanesine ini  yapmış.”

“8 saat önce ini  yapmış bir gemiyi nasıl şimdi tespit ediyor ve bana bildirebiliyorsun?”

“Kuzenim, Güney Hattı’nda m rettebattır, efendim. Daha demin bana ulaştı. Siz kafayı mı yediniz, neden hâlâ çıkış yapmadınız; diye sordular kendisi.”

“Gayet güzel... Sen Enerji Bölümü’ndeysin, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Merak ettiğimden soruyorum. Yer  ekimi aniden dört kat arttıysa bu gezegenden  ıkamamız için gerekli kuvvet de dört kat arttı, değil mi?”

“Teknik olarak; 24 kat arttı, efendim...”

“Ve Şu anda burada durmuş, seninle bunları tartiŐıyorum... Vay be... Çocuğum, anlamıyor musun? ldük biz! O metal yığınını bilerek uzaklara bıraktılar. Gezegenden çıkacak yakıt bırakmadılar bize!”

“Sorum yok, efendim. Gemi burada kalır. Biz gideriz. Güney Hattı’na katılırız. 24 adet kapsülümüz hazırda bekliyor.”

“Mürettebatın 638 kişi olduğu bu gemide, neden 24 kapsül var sence?”

“Sabahtan beridir rakamlarla ilgili konuşmamızdan mütevellit, konuyu kapatırcasına, gemiyi tasarlayan kiŐinin Erzincanlı olma ihtimalini dile getireceğim, efendim.”

O esnada, Günya’nın uydusu sanılan ve Güney Hattı’nın iniŐ yapmış olduğu gök taŐının da Günya’nın çekim kuvvetine karşı koymadığı ve logaritmik ivme artıŐı gösteren bir hızla Günya’ya yaklaŐtıęını öğrendiler. Personel’in kuzeni aramıŐtı tekrar, “Kuzen, müzik falan açın, duygusal duygusal ölelim. Bizim yakıt da bitmiŐ. İniŐ yaptığımız Şey her neyse, hızla size doğru geliyor. Teknik olarak, biz de size doğru geliyoruz.”

Sanki konuŐulanları General duymuyormuŐ gibi heyecanla tekrarladı personel, “Kuzenim haklı, efendim! Teknik olarak bu mümkün!”

GöktaŐı, Günya’ya varıncaya kadar öyle bir hızla ulaştı ki su yüzeyini neredeyse ortadan ikiye yarıdı. Bu çarpıŐmanın etkisiyle son metal yığını, sabitlenmesi gereken yerden 492km öteye akıldı. Bu durum sebebiyle, Günya’nın eksenel açısında 24 derece 18 dakikalık bir kaçıklık gerçekleŐti.

GöktaŐı mermer yüzeyi atlattı. Günya’nın merkezindeki “öz” suya karıŐtı ve gezegenin yüzeyindeki toplam su kütlesinin %84’ü kadarı buharlaŐtı. Soğuk manyetik alan dengeye ulaŐana kadar yıldırımlar dinmedi.

Dünya’da büyük bir kalabalık sokağa dökülmüŐtü. Pankartlarda “Doğal Yaşam, Doğal Evren”, “AkıŐa İnanın, O Bizi Korur”, “Hayat Vardır, Kader Vardır” ve buna benzer birçok sloganlar taŐınırken öfkeli halk Dünya Devleti Parlamento Binası’na gidiyordu. Büyük bir çoğunluğun görüŐüne göre bu gezegenler yaşam alanı olacaksa zaten kendiliğinden olacaktı. İnsan müdahalesi ile reaksiyon baŐlatılan 37. gezegen, 1200’ü aşkın mürettebatlı gemileriyle yollara çıkan ve geri dönemeyen 37. baŐarısızlık.

“Yarın bu gezegende su bittiğinde de bize küfredecek misiniz?” diye haykırıyordu Dünya BaŐkanı; “Hep birlikte karar vermedik mi göçebe hayatı yaŐamaya? Yüzyıllardır bu planı iŐletmiyor muyuz, dostlarım? Nedir bu öfke? Kontrolün bizde olmasının neresi kötü? Hep birlikte bolluğa kavuŐacaęız. Neslimiz refah içinde devam edecek, yaŐayacak!”

Ne olduğunu anlamamıştı Alpagut. Kulaklarındaki çınlama, şakaklarında hissettiği sancıyı tetikliyordu. Düştüğü yerden sendeleyerek ayağa kalktı. İlk hissettiği şey başının arkasındaki sıcaklıktı. Elini başına götürdü, dokundu ve eline baktı. Parmaklarındaki mavilik, onun hızla oradan uzaklaşması gerektiğini hatırlattı. Silkelendi, eski insanlardan kalma bir gökdelenin üzerine sıçradı. Neler olduğunu anlamak için Akış Dalgaları'na kulak verdi. Çınlamanın kuvvetli oluşu, algısını engelliyordu. Sıcaklığın vücuduna yayıldığını fark etti. Etrafını kolaçan ettikten sonra elini bir kez daha başına götürdü. Sıcaklığı avuç içine toplarken çınlamanın ve sancının da giderek azalıyor oluşu, onu sakinliğine kavuşturuyordu.

Erlik sarsıntıyı hissettiği sırada, Asırlık Uykusu'nu tamamlamasına birkaç ay kalmıştı. Kimildamak istedi, zayıflayan lifler istediği tepkiyi vermedi ona. Ellerini göğsünün altında birleştirdi. Yayılan sıcaklığın verdiği canlılık, hareketlerini kuvvetlendiriyordu. Uykunun sersemliğini dağıtmaya çalışırken üzerine hâlâ toprak yığınları düşüyor, bir yandan da uyandırılmış olduğuna küfür ediyordu. Yığınları sırtıyla püskürttü. Akış Dalgaları'nı dinlemek istediğinde karşılaştığı anlaşılmasız ses kalabalığı onu ürküttü. Bu kadar derinde, Asırlık Uykusu'ndan uyandırabilecek şey ne olabilirdi? Cevabını kolaylıkla öğrenebileceği tek yerin, Balçık Katmanı olabileceğini geçirdi aklından.

Tepe Bulutları'na kurulmuş Umut Tesisleri'nin sonuncusundaysa beklenen bir sevinç anı yaşanmaktaydı. Nihayet oksijene ihtiyacı ortadan kaldırabilecek aşırı deneylerinin, geçmişte insan vücudu üzerindeki yaşattığı büyük bozulmalara ve iyi yönde de olsa beklenmedik etkilerine rağmen, bir gönüllü üzerinde olumlu sonuç vermişti. Deney ekibinin iki asırdır sorumluluğunu yürüten Ozon, sonuçların vakit kaybetmeden hayata geçirilmesi gerektiğini düşünüyordu. İlk haberdar olacak ve en büyük desteği alacağı tek kişi, çalışmaların başından beri içinde olan Alpagut'tu.

Alpagut, sancısının son zerresini de avucunda yuvarladı. O yuvarladıkça sıcaklığın yitip gidişi, asırlarını unuttuğu belleğinin köklerine götürüyordu onu. Çıkılmaz derinlerine inmek üzereyken, heyecanlı bir Akış zorladı zihnini. Kendini bu dalgalara bıraktığında, yaşının ehli olmayan hareketliliğiyle Ozon,

dur duraksız konuşmasına başlamıştı bile. Kelimeler her ne kadar zihninin içine dökülüyor olsa da Alpagut afallamıştı. O konuşma bütünün arasından nefesini kesen iki sözcük yakaladı. Alpagut, Ozon'a aşının tamamlandığını defalarca söyledi. Son gönüllü üzerindeki aşamaları sırasıyla dinlerken gözleri az önce ortasında kaldığı yıkımdaydı. İçindeyse geç kalmışlık hissi...

Balçık Katmanı, Erlik'in hatırladığı hâlinin çok daha ötesindeydi artık. Katmanda tanıdık gelebilecek yerler ararken yapılaşmanın derinliklere doğru ilerlemiş, yer altı su kaynaklarının solunum için dönüştürülebildiğine şaşırır bulmuştu kendini. Katman sakinlerinin tuhaf bakışları, uykuda geçen yılların onu zamanın çok gerisinde bıraktığını fark ettirdi. Bütün sırları sakladığına inandırabilecek kapısıyla, ilk zaman hanlarından birine girdi. Han içinde, kaçırılmış olduğu bütün eksikliklerini tamamladığında, kapının neden davetkâr olmadığını anlamıştı. Görünümünü düzeltmiş, küf duyusundan kurtulmuştu. Yasaklanmış ama cazibesine karşı konulamayacak özellikleri sunan aşılarla yenilemişti vücudunu. Handaki işi bitmek üzereyken önünden geçmekte olan bir yüze takıldı gözleri. Belleğine tanıdık gelen ilk isme seslendi. İsmi sahibini bulduğunu fark eden Erlik'in, aşılara olan güveni tazelenmişti. Temir, son asrın bütün sırlarını birkaç saate sığdırabilmişti. Erlik, yer altının artan kalabalığına anlam verebilir; yeryüzünde kalmayı tercih edenlerle gerilen mesafeden haberdar olabilmişti. Köklerden örülmüş bir kapının önünde durduklarında Erlik, handan ayrıldıklarının ve uzunca bir yol kat ettiklerinin farkına ancak varabildi. İçeri giren Temir'i endişeyle takip ederken kendini bağırış çağırışların, panik içindeki bakışların doldurduğu, büyük bir kalabalığın arasında buluverdi.

Ozon yeryüzündeki gelişmeleri Alpagut'tan yüz yüze öğrendi. Düşünmek istemedikleri gelecek, kapılarına dayanmıştı artık. İki koldan bütün bağlantılarını zorladılar. Üreticiler, etik değerlerinin arkasına sığınıyorlardı. İki dost, zamanın her geçen an artan değeri gözlerinin önünde, ikinci hatta üçüncü yollar arıyorlardı kendilerine. Yeryüzünde umutsuzluklarına kapanan her kapının ardından, asırlar önce güvende olmayı seçen yeraltındakilere ulaşmalıydılar artık.

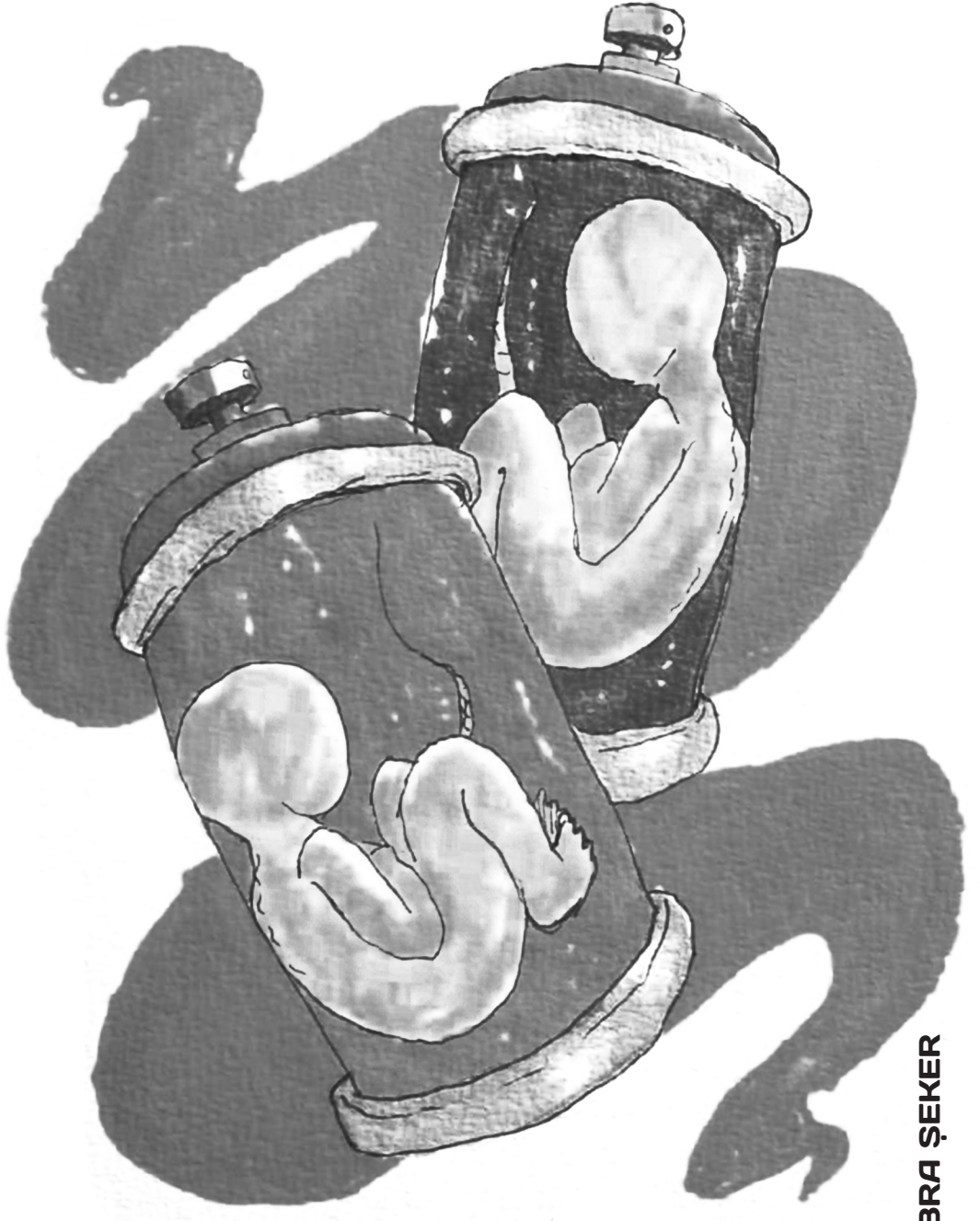
Temir, kargaşanın tam ortasında durdu. Duvarlarda biriken kum tanelerini yerinden eden sesiyle herkesi susturdu. Erlik'i, salonun bu sese pür dikkat itaat etmesi oldukça şaşırtmıştı. Temir, her bir gözde aynı endişeyi görüyordu. Sessizliği de kendisi bozdu, "Biliyorum, her biriniz sorularla, tek bir cevap için buradasınız." Daha gür bir sesle "Biliyorum, bu cevabı hiç birimizin bilmediğini de." dedi. İç rahatlatacak sözcüklere akan o nefesleri ciğerlerine dolduran Erlik, beklenen günün yaklaştığına emin olmuştu. Temir "Bütün söylentiler doğru. Yeryüzü daha fazla eskisi gibi olamıyor. Asırlar önce bizim de gördüğümüz ve yerin altından soluk alabilmeyi seçmemiz, bugün içindi. Bugün, kararımızın doğruluğunu, göremediğimiz göndere çekiyor. Hazırlandığımız bugün, dünümüzden de yarınımızdan da farklı olmayacaktır." Salon rahatlamış görünse de

mırıldanmaları kimliksiz akış dalgaları takip ediyordu. Güçlü bir dalga bütün akışı ezdi o an. Erlik, hafızasından yakaladığı bu anı, tekrar yaşadı. Alpagut, ona sesleniyordu.

Yeraltına kendini mühürlemeyi, son birkaç güne kadar kaçış olarak görmüştü Alpagut. Mantiğa dair yönünü sezinlemiş olsa da ona göre değildi bu. Erlik'e kızgınlığının belki de tek sebebi buydu. Duyguların bir köşeye bırakılma zamanı gelmişti. Mühürlenmiş kayaların başındaydılar artık. Alpagut mührü hissedebilmek için üzerine dokundu; hissettiği işlemelerden çok daha fazlasıydı. Gözlerini kapattı ve mührün ardındaki akışı hissedebildiği an Erlik'e seslendi. Gözlerini açmadan geri dönecek bir dalga bekledi. Tekrar sesleneceği sırada, o dalga karşıladi Alpagut'u "Dostum, hoş gel."

Yeryüzü insanının koyu teni, yanından geçtikleri herkesin hem ürkmesine sebep oluyor hem de bu insanların merakını körüklüyordu. Örgü kapıyı ardında bırakan bu dört adam, uzunca bir süre çıkmamak üzere bu salonda kaldılar. Çıktıklarında başlanılan seferberlik, bütün üretim haneleri aşılarla doldurmuştu. Kalabalığın sesi bir amaç bulmuş, yerini tek bir akış dalgasına bırakmıştı. Bu akış dalgası, yer altındaki son nefesin durmasıyla sustu. Ozon, oturduğu koltuğa yaslandı, endişeleriyle birlikte bıraktığı o andaki nefesin, refleksden ibaret oluşunu garipsedi. Ozon'un yüzüne yayılan gülümsemeyi, dört adam da aynı anda yaşıyordu.

Alpagut kapıldığı rehavetten silkinerek, yarım kalan işlerini bitirmesi gerektiğini dillendirdi. Artık yeryüzüne çıkılmalı ve alınan olumlu sonucu diğerlerine de kanıtlamalıydılar. Mühürlü kayaları aştıklarında, yanlarında alabildikleri kadar aşırı vardı. Beklentileri, dahası umutları, kayaların altında kalmıştı. Yeryüzündeki nefes almayan tek canlı olduklarını düşünürken son canlı olduklarını fark ettiler. İşaretleriyle gelen atmosfer patlamaları, oksijen kaybından çok daha fazlasına mal olmuştu. Dört adamın her biri farklı yöne bakarken görebildikleri, güneşten daha parlak, yakıcı kırmızısıyla bir yeryüzüydü.

KÜBRA ŞEKER

BİLİMKURGU EDEBİYATINDA YAYGIN OLARAK KULLANILAN TEMALARIN İLK ÖRNEKLERİ

2. Yüzyıl'da Samsatlı Lukianos'un "Gerçek Bir Öykü" isimli öyküsüyle istemsizce başlangıcını yaptığı "bilimkurgu" türü, 21. Yüzyıl'ın dünyasında hakkında en çok yazılan ve okunan türler arasındaki yerini sağlamlaştırmış durumda. Peki; neydi tam olarak bilimkurgu adı verilen bu tür? Ne anlatırdı ve neye yarardı? Bu kadar kalıcı olmasını sağlayan etmenler nelerdi? İnsanları kendine çeken cazibesi nelerden oluşuyordu? Gelin, hep birlikte bilimkurgunun ve onu oluşturan büyük temaların tam olarak kim tarafından ve nasıl ortaya çıkarıldıklarına bir göz atalım. Öncü isimleri anımsayarak bilimkurgunun saygın bir türe evrilmesinin aşamalarını izleyelim.

"Bilimsel olgular ile kehanetlerle karışmış, düşsel ve sürükleyici bir öykü." olarak tanınıyor bilimkurguyu, türün en prestijli ödülü olan Hugo'nun isim babası Hugo Gernsback. Ondan kısa bir süre sonra ise John W. Campbell şu cümleleri sarf ediyor: "Bilimkurgu, öyküler çatısı altında benzer ve tanımlanmış bir yöntemi ve hem makinelerle hem de insan topluluklarıyla aynı şekilde yol alındığında elde edilen sonuçları kullanmaya çalışır." Bilimkurgu edebiyatının en sevilen yazarlarından olan ve Amerika'da bilimkurgunun altın çağının en büyük 3 yazarından biri olarak kabul gören Robert Heinlein'in tanımı ise şöyle: "Gelecekteki olası olaylar hakkında, tamamen, gerçek dünya, geçmiş ve gelecek ile ilgili yeterli bilgiye, doğa ve bilimsel yöntemin tam olarak anlaşılmasına dayalı gerçekçi kurgular." (ORİJİNALİNDEN ÇEVİRECEĞİM)

20. Yüzyıl'ın başındaki bilimkurgu dergiciliği furyasını başlatan ve doğrudan ya da dolaylı olarak onlarca yıl devam etmesini sağlayan Hugo Gernsback ve John W. Campbell'in yanı sıra, Heinlein'in tanımı da günümüz için türü tanımlamaya yetmiyor, eksik kalıyor.

1960'lara gelindiğinde Brian W. Aldiss ve J.G. Ballard gibi yazarlar bilimkurgu tanımının sınırlandırılmasına karşı çıktı. Aldiss'e göre bilimkurgu "Gotik veya post-gotik biçimde ele aldığı evrende insanın ve onun evrendeki yerinin sorgulanması." idi. Ballard'a göre ise dış dünyalara açılmak yerine iç dünyalara, insanın kendi içine ve kendi dünyasına odaklanmasıydı bilimkurgu.

Sonuç olarak, bilimkurgu üzerine birçok tanım yapıldı ve birçoğu yıllar geçtikçe anlamsız bir hâl aldı. Şu bir gerçek ki günümüze dek birçok aşama kaydeden bu tür, başka türlerle birliktelik yaşadı ve dönem dönem kendi içinde de devrimlere tanıklık etti. Bugün dünyada saygın bir tür addedilen bilimkurguyu bu seviyeye taşıyan birçok yazar çıktı. Jules Verne, Edgar Allan Poe, H.G. Wells, Isaac Asimov, Arthur C. Clarke, Ursula K. Le Guin, Robert A. Heinlein, Stanislaw Lem, Philip K. Dick, Ray Bradbury, J.G. Ballard gibi devlerin omuzlarında yükselen bilimkurgu, elbette birçok yaygın alt dala ve temaya sahiptir. Bu temaların

öncüleri olmasaydı belki de yukarıda bahsi geçen yazarların öykü ve romanlarında o konuları iyi bir şekilde işlemeleri ve edebi kariyerlerinde yükselerek dünyada iz bırakmaları mümkün olmayacaktı.

Hepimizin severek okuduğu bilimkurgu temalarının ilk örneklerine göz atma vakti geldi.

Kayıp Irklar

Yunanca'da "hayali ülke" anlamında gelen "utopia" sözcüğü, Thomas More'un edebi eseriyle tüm dünyada daha fazla bilinir olmuştu. Günümüzde hem bilimkurgunun alt dallarından biri hem de kendine özgü bir edebiyat dalı olarak görülen ütopyanın ilk örneği de yine bu romandır. Fakat bundan da önemlisi, 1516 yılında kaleme alınan romanda "kayıp ırk" temasının ilk kez kullanılması ve böylece kendinden sonra gelecek olan benzer temaların öncüsü olmasıdır.

Karşıt Yer Çekimi

Yazılan ilk bilimkurgu eserlerinden biri olarak da kabul edilen "A Voyage to the Moon", Cyrano de Bergerac tarafından 1650'de kaleme alınmıştır. Karşıt yer çekiminin, bir başka deyişle Dünya'dan uzaya gitmenin ilk örneği olan bu eser, yüzyıllar sonra bu konuya eğilecek olan Jules Verne, Edgar Allan Poe, Isaac Asimov gibi yazarlara ilham kaynağı olmuştur.

Ölümsüzlük

Günümüzde klasikleşmiş bir eser olan "Gulliver'in Gezileri"nin bir bölümünde yazar Jonathan Swift ölümsüzlüğe de değiniyordu. 1726'da kaleme alınan eserden yüzyıllar sonra dahi bilimkurgunun ve bilimin en büyük uğraşlarından birini oluşturan "ölümsüzlük", insanı en çok cezbeden konuların başında gelmeye devam ediyor.

Yeraltı Dünyaları

Gezegen yüzeylerinin altında geçen bu tür hikâyelerin en bilindik örneklerinden biri şüphesiz Jules Verne'in unutulmaz romanı "Dünya'nın Merkezine Seyahat"tir. Fakat Verne'den çok önce ve daha farklı bir şekilde bu konuyu ilk işleyen kişi "Niels Klim's Underground" romanıyla Danimarkalı yazar Ludvig Holberg'dir. 1741 yılında yeraltı dünyalarına ait ilk örneği veren yazar, bilimkurgu tarihinde bu şekilde yer etmiştir.

Uzaylıların Dünyayı Ziyareti

Fransız yazar ve filozof François Marie Arouet veya daha çok kullandığı mahlasıyla bilinen Voltaire, bu temanın öncüsüdür. Wells'in "Dünyalar Savaşı" romanıyla popülerliğe kavuşan bu tema, ilk olarak 266 yıl önce ortaya çıkmıştır. 1752 yılında kaleme aldığı meşhur "Micromegas" isimli öyküsünde Voltaire, Dünya'yı ziyaret eden bir Siriuslu ve bir Satürn'lü'yü betimlemiştir. İnsanoğlunun evrendeki yerinin komikliğine dikkat çeken Voltaire, bunu ve bizim için daha birçok önemli sayılabilecek olayın, evrenin büyüklüğü göz önünde bulundurulduğunda, aslında o kadar da büyütülmemesi gerektiğini vurgulamıştır.

İklim Kontrolü

1759'da ortaya çıkan bu tema, Samuel Johnson'ın kaleminden hayat buldu. "The History of Rasselas, Prince of Abissinia" adlı novellasında hava durumunu ve iklimi kontrol edebilen bir bilim insanını resmeden yazarın bu öngörüsü sonradan birçok esere ve yazara ilham kaynağı oldu.

Uzun Süren Uyku

Birkaç yüzyıl uyuyan ve gelecekte uyanan bir karakterin karşılaştığı yeni dünyayı keşfetmesi üzerinden ilerleyen bu tür ilgi çekici kurgular Willim Morris'in "Hiçbir Yerden Haberler" ve H.G. Wells'in "Efendi Uyanıyor" gibi romanları ile bilimkurgu edebiyatının olmazsa olmazlarından biri hâline gelmeyi başarmıştı. Bu temanın ilk örneği ise 1771'de ortaya çıktı. "LAn 2440" adlı öyküsüyle Fransız yazar Louis Sebastian Mercier, hayal gücünü kullanarak bilimkurgu okurları için yeni bir alanın kapılarını açtı.

Geleceğin Şehirleri

Geleceğin şehirleri, bilimkurgu yapıtlarının olmazsa olmazlarındanır şüphesiz. Uzun süreli uyku temasının da ilk kullanıldığı eser olan "LAn 2440" isimli kitabıyla, 1771'de bu temanın başlangıcını yapma onuruna erişen yazar Sebastian Mercier olmuştur.

Denizaltı Dünyası

Denizaltı dendiğinde akla ilk gelen isim şüphesiz Jules Verne'dir. "Denizler Altında 20.000 Fersah" romanı türün klasikleşen eserlerinden biridir. Romanda karşımıza çıkan Nautilus isimli denizaltı ise aslında ilk olarak 1801 tarihli bir öyküde karşımıza çıkıyor. Robert Fulton'un "Nautilus" isimli öyküsü, Jules Verne'nin denizaltısına ilham verdi mi bilinmez ama denizlerin altındaki dünyayı betimlemesi ve okuru denizler altında yolculuğa çıkarması açısından bir iltir.

Dünyanın Sonu

1826'da Mary Shelley'nin kaleminden okuduğumuz "Son İnsan"dan tam 21 yıl önce aynı tema zaten bir başka yazar tarafından işlenmişti. Evet, konu "dünyanın sonu" olduğunda akla gelecek ilk isim 1805'te yazdığı "Le Dernier Homme" romanıyla Cousin de Grainville'dir.

Mikroskobik Dünya

Birçok filme ve kitaba konuk olan bu tema aslında Voltaire'ın 1752'de yazdığı "Micromegas"ında karşımıza çıkmış olmasına rağmen ilk sayılmamaktadır. Zira o öyküde, dünya dışından gelen uzaylı ırkın dev olduğu, insanların ise minik olarak resmedildiğini görürüz. "The Diamond Lens" adıyla yazdığı öyküsünde ise ilk olarak Fitz James O'Brien mikroskobik bir dünyayı betimlemiştir ve yıl 1858'dir.

Duyuötesi Algı / Telepati

Başarılı bir örneğini "İçeriden Ölmek" adlı romanıyla Robert Silverberg'ten okuduğumuz bu konu, bilimkurgu yazarlarının en sevdiği alanlardan biri. "Duyuötesi algı" ilk olarak 1862'de ortaya çıktı. "Bohemians" adlı eseriyle Fitz James O'Brien telepatik düşüncenin temellerini atarak günümüz bilim dünyasının üzerinde çalıştığı konulardan birini ortaya çıkarmış oldu.

Madde Transferi

Bir başka deyişle, Star Trek başta olmak üzere, bilimkurgu filmlerinden ve dizilerinden aşına olduğumuz “ışınlanma”nın edebi bir eserde ilk kullanıldığı yıl 1877’dir ve ilk kullanan isim ise tıpkı görünmezlikte olduğu gibi Edward Page Mitchell’dır. “The Man Without a Body” adlı öyküsünde madde transferini öngören yazar hem kendinsen sonraki bilimkurgu yazarlarına ilham kaynağı olmuş hem de bilim insanlarının aklını onlarca yıl meşgul edecek olan önemli bir konuya öncülük etmiştir.

Yapay Zekâ

Günümüzde bilim dünyasının en çok eğildiği konulardan biri olan Yapay Zekâ, bilimkurgu edebiyatında sıkça kullanılan bir başka alan olma özelliğini taşıyor. 1879 yılında kaleme aldığı “The Ablest Man in the World” adlı öyküsüyle Edward Page Mitcell’i bu konuda bir kez daha anmamız gerekiyor.

Görünmezlik

Wells’in “Görünmez Adam” romanıyla birlikte olgun bir tema hâline gelen görünmezliği ilk kullanan isim Edward Page Mitchell’dır. 1881 tarihli “The Crystal Man” isimli öyküsüyle, Wells’ten tam 16 yıl önce bu temayı işleyen yazar, bilimkurgu literatürüne önemli bir katkıda bulunmuştur.

Robot/Android

Robot kelimesinin Çek yazar Karel Capek tarafından literatüre girdiği herkes tarafından bilinen bir gerçek. “Rossum’un Evrensel Robotları” isimli eserinde efendilerine baş kaldıran robotları konu edinen Capek, ne yazık ki robot temasının öncüsü olarak kabul edilmemekte. Onun robotlarının organik olması sebebiyle daha çok “android” olarak bilinmekte. Robot kelimesi henüz ortada yokken ünlü yazar Herman Melville tarafından 1885’te yazılan “The Bell-Tower” bu ilke ulaşma şerefine ulaşan ilk hikâyedir.

Dördüncü Boyut

Robert Duncan Milne, “A Mysterious Twilight” öyküsüyle “dördüncü boyut” temasını işlediğinde tarih 1885 yılını gösteriyordu. Yakın bir yerde elektriksel deneyler yapıldığında insanların zaman atlamaları yaşadığını anlatan öykü, ileriki yıllarda yazılacak olan yeni dördüncü boyut hikâyelerinin zeminini oluşturuordu.

Mutasyon

Bilimkurguda sık kullanılan temalardan biri de mutasyon. Genellikle öykü ve romanlarda bilimsel deneylerin ters tepmesi sonucu karşımıza çıkan bu türün ilk örneği yabancı değil. Robert Louis Setevenson’un 1886’da kaleme aldığı “Dr. Jekyll and Mr. Hyde” adlı romanında iki farklı kişiliğe bürünmüş olan bir adamın öyküsünü okuyoruz.

Zaman Makinesi

Bilimkurgu edebiyatının en çok kullanılan temalarından biri şüphesiz “zamanda yolculuk”tur. Sinemada da bir hayli yaygın olan bu türün öncüsü sanıldığı üzere H.G. Wells değildir. En kapsamlı ele alan Wells olsa da ondan tam 8 yıl

önce, 1887’de İspanyol yazar Enrique Gaspar tarafından eserine konu edilmiştir. “El Anacronopete” isimli öyküsünde Gaspar, zaman makinesi ve zamanda yolculuk eden bir gezgini ele almıştır.

Alternatif Dünyalar

“It May Happen Yet” romanıyla 1899 yılında bu temanın varlığını gözler önüne seren yazar Edmund Lewrence’dir. Napoleon’un İngiltere’yi feth etmesi hâlinde neler olabileceği üzerinden ilerleyen kitap, kendinden sonra bu türe eğilecek bütün bilimkurgu yazarlarına kılavuzluk etmiştir.

Süper İnsanlar

Eserleriyle bilimkurgu edebiyatının en kaliteli kalemlerinden biri olduğunu defalarca kanıtlayan ve büyük yazarlarından biri olarak anılan Herbert George Wells’in öncülük ettiği tema ise “süper insanlar”. 1904 yılında “Tanrıların Yiyeceği” ismiyle kaleme aldığı öyküsünde Wells ustalığını konuşturarak daha önce tür içinde değinilmemiş bir alana değiniyor fakat bunu “süper yaratık” üzerinden yapıyordu. Kendinden sonraki yazarların “süper insan” motifini kullanmaları ise artık daha da kolaylaşıyordu.

Nükleer Güç

“A Columbus of Space” adlı öyküsüyle 1909 yılında bu temanın temelini atan isim Garrett P. Serviss, nükleer enerji ile güçlendirilmiş bir uzay gemisi ile uzaya açılmanın mümkün olabileceğini dile getirmiştir.

Klonlama

İlk olarak Fransız yazar Maurice Renard tarafından 1925 senesinde “Le Signe” adlı öyküde kullanılan bu büyük tema da tıpkı ölümsüzlük gibi bilimkurgunun yanı sıra bilimin de uğraştığı en büyük alanlardan biri. Hatta öyle ki bu konuda somut örnekler dahi atılmış ve geçtiğimiz yıllarda dünya üzerinde canlılar kopyalanmıştı

Dünyalaştırma

Terim ilk olarak Jack Williamson tarafından oluşturulsa da 1898’de H.G.Wells’in “Dünyalar Savaşı” romanında Dünya’yı istila eden Marslılar’ın kendi istekleri doğrultusunda gezegeni “Marslaştırma” çabaları anlatılır. Burada tersine kullanılan durum 1930’da ise Olaf Stapledon tarafından “Last and First Man”de kelime anlamını yerine getirecek şekilde kullanılır ve bir “Dünyalaştırma” projesinden bahsedilir.

Kaynaklar

- 1.Bilim-Kurgu – Jacques Baudou (Dost Yayınları)
- 2.The History of Science Fiction – Adam Roberts

tabut

Uzay gemisi 'Şafak-2' araştırma görevini başarıyla tamamlamıştı ve Alfa'ya doğru, dönüş yolundaydı. Alfa insanların Güneş Sistemi dışında kurdukları ilk koloni ve on dört gezegenden oluşan bir sistemde yer alıyor. Alfa'nın Dünya ile bağlantısı sürüyor ancak onlarca yıldır kendine yeter bir hayat yaşıyor. Alfa'nın da dahil olduğu gezegen sisteminde bulunan diğer gezegenler ve uyduları, sistematik bir şekilde incelenmekte ve bilgi derlenmekte. İnsanlık adeta ikinci bir yayılma süreci içinde. İlk yayılda Güneş Sistemi'ne dahil gezegenler ve uyduları incelenmiş ve pek çoğunda koloniler kurulmuştu. O yıllarda yaşanan olayların benzeri, şimdi çok çok uzaklarda olsa da, yeniden yaşanıyor denilebilirdi. Şafak-2 işte böyle bir araştırma çalışmasından dönmekteydi.

Davetsiz misafir.

- Kaptan, olmuyor. Bu cisimden bir türlü kurtulamıyoruz!
- Motorlar stop!
- Emredersiniz, kaptan! Motorlar stop...
- İlgili personel acil olarak toplantı odasına lütfen!

Kaptan Hüsni, sorunsuz bir şekilde bitmesi gereken bu görevi karmaşıktıran cisimden son derece rahatsız olmuştu. Acele etmesinin nedeni bir an önce bu cisimden kurtulmayı istemesiydi.

Kaptan, toplantı odasına girdiğinde Şafak-2'nin durma manevrası da tamamlanmıştı. Tüm gemide az da olsa yerçekimsizliğin etkisi hissediliyordu. Kaptan yerini alınca hemen dümenci Jean Luke'a baktı.

- Kaptan, cisim de bizim gibi durdu. Geminin çekim gücüne kapılmış bir görüntüsü var. Etrafımızda bir uydu gibi dolaşmaya başladı. Şafak-2'nin yapabileceği tüm manevraları denedik ama ondan kurtulmamız mümkün olmadı.

Kaptan Hüsni'nün bakışları gemi penceresine takıldı. Dikkatini çeken şey başına bela olan cismin ta kendisiydi. Ağır ağır geminin etrafındaki hareketine devam ediyordu. Kaptan, ekibindeki insanları süzerek söze başladı;

- Bunun ne olabileceği hakkındaki düşüncelerinizi alayım.
- İlk bakışta bir tabuta benziyor. (Söze giren haberleşme teknisyeni Salim idi.) Yalnız, pek de Dünya geleneklerine uygun olarak hazırlandığını söyleyemem. Üstelik Alfa tarihinde hayatını görev sırasında kaybettiği için uzaya gömülen hiçbir kimsenin de kaydı yok.

- Acaba Dünya'daki bir geminden geliyor olabilir mi? (Jean Luke çenesini sıvazlamaktaydı. Sorduğu sorunun mantıksız karşılanabileceği ihtimalinden rahatsız olduğu belliydi.)

- Milyonda bir olasılık da olsa olabilir! (Kaptan, Jean Luke'u şaşırtacak şekilde düşüncesine sıcak bakmıştı.) Alfa'ya yerleşeli çok oldu. Dünya ile bağlantılarımız eski gibi sık ve düzenli değil. Araştırma amaçlı herhangi bir gemiden bırakılmış olabilir.

(Kaptanın yüz ifadesi o anda aklına yeni bir düşünce gelmişcesine değişti.) Ya bu bir tabut değilse?

- Haklısınız, Kaptan! Bu bir kurtarma kapsülü de olabilir. Kriyojen tüpü de! (Salim heyecanla kaptanın sorusuna cevap vermişti.)

- Her ne ise! Alıp da Alfa'ya götürecek hâlimiz yok ya! Kurtulamadığımıza göre tek bir çıkar yol kalıyor.

- Kaptan!? (Odadaki herkes kaptanın kafasındakileri öğrenmek istiyordu. Ancak Doktor Ahmet "O da ne demek?" der gibi kaptanına seslenmişti.)

- Dışarı çıkıp cismi yakından incelememiz lazım. Ne olduğunu anlayabilirsek ona göre de karar veririz. Eğer gerçekten bir tabut ise veririz ivmeyi; göndeririz yoluna. Gemi hareketsiz olacağı için çekim alanından daha kolay kurtulur diye düşünüyorum. Sen ne dersin Mustafa? (Mustafa geminin bilimsel konulardan sorumlu uzmanıydı.)

- Cismın kendi hareket kabiliyeti yok ise ona ivme vermek sureti ile bizden uzaklaştırabiliriz. Teorik olarak mümkün.

- Anlaşıldı. Yakından bakacağız bu lanet şeye! İki astronot çıkış için hazırlık yap-sınlar.

Toplantı, Kaptan Hüsnu'nün bu talimatı ile sona erdi. Heyecanlı bir bekleyiş başlamıştı. Şafak-2'nin kaptan köşkü, geminin gövdesine göre daha yukarıdaydı. Kaptan Hüsnu, gemisine musallat olan cismin nasıl etraflarında dolaştığını izleyebiliyordu. Cism çok kısa bir süre için görüş alanı dışında kalıyordu.

İvme motorlu özel uzay kıyafeti giymiş astronotlar, dekompresyon odasının kapağını açarak uzaya çıktı. Her ikisi de kaptanın emrine uygun bir şekilde emniyet halatları ile Şafak-2'ye bağlıydılar. Cismın yanlarından geçeceği bir mesafeye gelince hareketsiz kaldılar. Astronotlardan Müfit, sürekli olarak sesli bilgi geçmekteydi.

- Cism az önce görüş alanımıza girdi. Bir iki dakika içinde yanımızdan geçecek. Tahmini hesaplar doğru ise onu yakalamamız zor olmayacak.

Kaptan Hüsnu, arada bir astronotların izleme kameralarından gelen görüntüle-re bakıyordu. Beyaz bir maddeden yapıldığı anlaşılan cism, tıpkı bir gezegenin uydusu gibi gemi ufkunda ağır ağır yükseliyordu. Çok geçmeden iki astronot cismi yakaladılar. Yapılan tahminler doğru çıkmıştı ve cism astronotların teması ile hareketsiz kalmıştı. Astronotlardan biri, cismi bu şekilde tutarken diğeri, etrafında dolaşarak incelemeye başladı.

- Kaptan, bu cism yekpare bir malzemeden yapılmış. En ufak bir birleştirme izi yok. Üzerindeki kanal ve çıkıntılar, bu yekpare malzeme üzerine işlenmiş gibi. Dünya teknolojisini andıran en ufak bir iz yok!

- Tabuta benzemesinden başka! (Kaptan Hüsnu, sinirle söylemişti bunu.)

- Kaptan, yalnız bu bir tabut olsa üzerinde en azından kime ait olduğuna dair bir ibare olurdu. Ya da ne bileyim; dini bir sembol. Burada böylesi hiçbir şeyin izi yok. Bunun neresi altı, neresi üstü; onu da anlamak mümkün değil. Garip bir simetrisi var. Tarama cihazlarımız en ufak bir teknoloji izi tespit edemiyor.

- Müfit, cismi uzaklaştırmayı deneyin bakalım!

Kaptanın emri üzerine iki astronot cismin bir yanına geçtiler. Uzak kıyafetlerinin itme motorlarının yardımıyla cisme ivme verdiler. Emniyet halatının müsaade ettiği kadar sürdü bu çalışmaları. Astronotlar böylece cismi uzaya doğru yolladılar. Cisim aldığı ivme ile Şafak-2'den uzaklaşmaya başladı. Kaptan Hüsnu'nün gözlerinde kimsenin göremediği hafif bir sevinç çaktı: Kurtuluyorlar mıydı yoksa?. Birkaç saniye geçmemişti ki cismin hareketi yavaşladı, hatta durdu. Ardından da gemi etrafında dönmekten ibaret olan hareketine başladı. İki astronotun yapacak birşeyi kalmamıştı. Cisim artık ulaşamayacakları bir yörüngedeydi. Kaptan Hüsnu kısa bir durum değerlendirmesi yaptı.

- Jean Luke, gemiyi cisme doğru yaklaştıran! Müfit, ikinci yolu deneyeceğiz!

- Tamam, kaptan. Cismin etrafında kablolardan bir kemer yapacağız. RD itme motorlarını da bu kabloların üzerine monte edeceğiz. Böylece kontrollü bir şekilde cisme ivme verebiliriz.

Birkaç dakika sonra Jean Luke, geminin cisme yaklaşma manevrasını tamamladığını haber verdi. Astronotlar ikinci kez cismi yakalamak için hazırlandılar. Ancak beklemedikleri şeyler oluyordu. Şafak-2 durmuş olsa da cisim hareketine devam ediyordu. Astronotlar engel olmaz ise gemiyle çarpışması kaçınılmazdı. Diğer yandan astronotların, cismin bu hareketine engel olmaları imkânsız gibiydi. Cisim astronotların erişemeyecekleri bir yol izliyordu. Aradan geçen dehşet saniyeleri, Kaptan'ın gür ve kendinden emin sesi ile sona erdi.

- Jean Luke, cismin hareket yönünde ama çok yavaş harekete geçiyoruz. Müfit, siz de hemen gemiye geri dönüyorsunuz!

Kaptanın bu emrinden sonra yaşanan birkaç dakikalık dehşet, bir korku filmi ni andırıyordu. Astronotlar hemen dekompresyon odasına doğru harekete geçtiler. Geminin hareketi, işlerini zorlaştırıyordu ancak cisim gemiye çarpmadan önce geri dönebilecekleri anlaşılmıştı. Fakat bu, gemi mürettebatının sakinleşmesi için yeterli değildi. Gemi, cisimden uzaklaştıkça cisim de hızını artırmaktaydı. Muhtemel çarpışma süresi gittikçe kısaltılmaktaydı. Astronotlar içeri girip de dekompresyon odasının kapağını kapattıklarında tüm dikkatler cisme yöneldi. Kaptan'ın "Tam yol ileri!" emrini mükemmel bir şekilde yerine getirilmesine rağmen bir türlü cisimden uzaklaşamıyorlardı. Cisim kaçınılmaz bir şekilde gemiye yaklaşmayı sürdürüyordu. Kaptan birkaç saniyelik "ne yapacağını bilememezlik" anından sonra yine "Motor stop." emri verdi. Herkes büyük bir ilgi içinde olanları izliyordu. Gemiyle beraber cisim de yavaşlamaktaydı. Gemi durmuştu. Ancak cisim yavaş yavaş da olsa hareketine devam ediyordu. Şimdiki davranışı daha çok bir kenetlenme manevrasına benziyordu. Artık içinde bulundukları durumdan yorulmuş olan kaptan Hüsnu de gemi mürettebatı gibi sessizce olacakları izliyordu. Tabuta benzeyen bu cisim gittikçe yaklaştı ve Şafak-2'nin beğendiği bir yerine yapıştı. Kenetlenme o kadar yumuşaktı ki durmuş olan Şafak-2'de ne bir sarsıntı ne de bir ses duyuldu. Kaptan Hüsnu "Acaba yapabilecek başka bir şey var mıydı?" diye düşünüyordu. Bu şekilde yola devam edemeyecek oldukları için de canı çok sıkındı.

- Selim, Alfa'ya S.O.S. sinyali gönderin. Karanti ekibini göndersinler. Şafak-2 mürettebatının acil tahliye edilmesi gerekiyor!

- Tamamdır, Kaptan! Hemen...

Gemi karantinaya alınmıştı. Karantina şartları hiçbir şekilde hareket etmemeyi gerektiriyordu. Kaptan yine de Alfa'dan kurtarma gemisi gelene kadar herhangi bir girişimde bulunup bulunamayacaklarını sormuştu. En azından kurtarma gemisi gelene kadarki iki ay içinde bu gizemli cismi daha yakından inceleyebilirlerdi. Ancak Alfa'nın cevabı kesin ve net idi: "Kesinlikle hiçbir şey yapılmayacak!" Cismin yapıştığı yüzeye bitişik iki güverte boşaltıldı. Dışardaki kameralar yardımıyla gözlem yapmaktan başka çıkar yolları kalmamıştı. Bunun ise heyecan verici olduğunu söylemek mümkün değildi. Çünkü hiçbir şey olmuyordu. Ta ki geminin tuhaf bir şekilde hareket ettiği anlaşılan kadar. Yapılan kısa bir incelemeden sonra bu hareketin kaynağının cisim olduğu anlaşıldı. Cisim, yapıştığı gemiyi sadece kendisinin bildiği bir yöne doğru sürüklemekteydi. Hemen Alfa ile acil görüşmeler yapıldı. Karantina kuralları gereği kurtarma gemisini beklemek zorundaydılar. Alfa, Şafak-2'nin hareketini kritik bulmamıştı. Kurtarma gemisi zamanında yetişecekti.

Her şey beklendiği gibi oldu. Kurtaran-4 zamanında yetişti. Tüm gemi mürettebatı hızlı bir şekilde kurtarma gemisine geçti. Kaptan Hüsnü gemide kalan son kişiydi ve gelen uzman ekibini karşıladı. Uzman ekibi cismi inceleyecek ve ne yapılacağına karar verecekti. O sırada gelen haber herkesi şoke etti.

Cisim Şafak-2'den ayrılmış ve sessizce Kurtaran-4'ün beğendiği bir yerine yapışmıştı. İki geminin kaptanı acil bir karar almak zorunda kalmışlardı. Kurtaran-4'ün tüm personeli bu sefer Şafak-2'ye geçtiler. Cisim tarafından sürüklendiği anlaşılan gemide kimse kalmamıştı. Şafak-2'dekiler cismin bir daha kendilerine dönmeyeceğini ümit ediyorlardı ve Kurtaran-4'ü izliyorlardı. Bugünün talihli bir gün olmadığı belliydi. Çünkü lanet cisim insansız kalan kurtarma gemisini bırakmış, tekrar Şafak-2'ye yapışmıştı.

- Nedir bunun derdi? Anlamadım gitti! (Kaptan Hüsnü karamsardı.) Sanki bizimle oyun oynuyor...

İki kere tekrarlanan kurtarma operasyonu çok uzun zamanlarını almıştı. Şafak-2, ağır ağır Kurtaran-4'ten uzaklaşırken her iki geminin kaptanı Alfa ile görüşmeler yapıyordu. Ancak karantina kuralları çiğnenmeden birşey yapılması mümkün görülüyordu. Tek yapabildikleri uzaktan kumanda ile Kurtaran-4'ün peşlerinden gelmesini sağlamak olmuştu.

Uzmanlar kafa patlatırken, diğerleri kara kara düşünürken, beklenmedik bir şey oldu. Cisim Şafak-2'den ayrıldı ve hızla her iki gemiden de uzaklaşmaya başladı. Yapılan hesaplar çok kesin bir şekilde yeni rotasını tespit etmişti. Cisim direk olarak Alfa'ya doğru hareket ediyordu.

Şafak-2 ve Kurtaran-4 mürettebatı Alfa'ya döndüklerinde ilginç bir cenaze törenine tanık oldular. Tabut sahibinin vasiyeti anlaşılmıştı: "Toprağa gömülmek istiyorum."

DENEYİM TÜCCARININ AŞKI

Karanlık metro merdivenlerinden çıkarken gözüm elleri kelepçeli android posterlerine takıldı. Birileri cinsiyetsiz androide bıyık çizmişti. Son basamağı çıktığımda neon ışıklı tabelaların aydınlatıldığı sokağıma vardım. Yaşadığım bina yirmi yaşındaydı. Teknolojinin altın çağında yapılmıştı ama şimdiki evler gibi yüksek hızlı internet bağlantısı yoktu. Fiberin insanı yoran yavaşlığında bağlandığım için her gün şehir merkezindeki ofisime gitmem gerekiyordu. Bağlantım, temel sanal sistemler için yeterliydi ama yayına yetmiyordu. Daha iyi bir eve taşınmak istiyordum ama bir türlü yeterli parayı kazanamıyordum.

Binamızın eski asansörünü beklerken içeri siyah saçları yeşil gölgelerle süslü bir kadın girdi. Üzerinde bir kot ve düz siyah bir tişört vardı. Asansöre girdiğimde aynı kata gittiğimizi öğrendim. Asansörde sessizce köşeye büzülüp bekledim. Kadınlarla konuşamıyordum. Hatta insanlarla da konuşamıyordum. Şirkettekiler bu kadar utangaç olup da deneyimlerini nasıl satabildiğini anlamıyorlardı. Oysa ense kökümünden bilgisayara bağlandığımda özgürleşiyordum. Anılarımı, yaşadıklarımı işleyip tanımadığım insanlara anlatmak kolaydı. İnternetin engin denizindeki sevenlerimin çokluğu beni korkutmuyordu. Takipçilerime hayatımı, isteklerimi ve hayallerimi anlatabiliyordum. Oysa asansör hızla on yedi katı tırmanırken yanımda duran hoş kadına "Merhaba." bile diyemiyordum.

Kapı açıldığında o, koridorun diğer tarafına gitti. Uzaklaşırken arkasından baktım. Çekiciydi ama şansım yoktu. Kapıyı açıp çantamı ayakkabılığın yanına koydum. Buzdolabından yoğurt ve dünden kalan pilavı çıkarttım. İçine koyacak bir kaç sucuk kızartıp yemeğe koyuldum. Bu akşam cesaretimi toplayıp Aradığın'a girmeye hazırdım. Odanın ortasında son model duyguişlem bağlantılı konsolumu açtım. Cep telefonumla eşleştirip hesabıma para yükledim. Kablonun soğuk metal bağlantısını elimde ısıtıp ense kökümdeki yerine taktım.

#

Aradığın, basit bir ara yüze sahipti. Ben seçimleri yaparken bilinçaltı akışımı yakalayıp gerçekte istediğimi bulduklarını iddia ediyorlardı. Yüksek benzerlik oranına sahip olanlardan ilkinı seçtim. Medusa gibi yılan saçlı bir hatun çıktı karşıma. Sohbet ettik ama bir şeyler oturmuyordu. İkimiz de daha fazla devam etmek istemedik ve uzaklaştık. Aradığın'ın ihtimalleri arasında birkaç deneme daha yaptım. Hepsinde bir şeyler eksikti. Aradığın'da istediğimi bulamayacağımı düşünüyordum ki onu buldum.

Siyah saçları yeşil gölgeli, gri bir etek ve bedenini saran bir bluz giymişti. Onu görünce ben de avatarımı olabildiğince gerçek hâlime benzettim. Doğaldı. Tamam, güzeldi de ama internette herkes en güzel hâliyle görünür. Onunla konuşurken başka bir güzellik içime sızıyordu. Konsolun uzun bağlantı süresi alarmı çalınca kadar Oshçi ile konuştum. Aksanı bir garipti. Onun "Semih" demesinde bile bir güzellik vardı. Ertesi gece buluşmak için sözleşti ve ayrıldım.

Ertesi akşam metrodan acele ile çıktım. Binanın girişinde gene o komşu kadınla karşılaştım. Asansörde konuşmadan yukarı çıktık. Eve vardığımda hızla bir şeyler atıştırıp Aradığın'a bağlandım. Oshçi beni bekliyordu. Sesi yorgun geliyordu. Hidrofonik

tarlalardan birinde çalıştığını anlattı. Gün boyunca bitkilerin doğru koşullarda yetişmesini sağlamak için sensör verilerini kontrol ediyormuş. İşi sıkıcıymış ama o ayrıntılara önem verdiği için dikkat edermiş. Ona deneyim tüccarı olduğumu anlattığımda şaşırdı. Ayrılık zamanı gelinceye kadar hayattan ve işlerimizden konuştuk.

#

Oshçi ile tanışalı bir ay olmuştu ama her akşam onunlaydım. Şirkettekiler yayınlarımdan âşık olduğumu anlamışlardı. İzleyicilerim heyecanla onun hakkında bilgi istiyorlardı. Aradığın'dan birileri mesaj atmış ve onların servislerinden bahsetmem için sponsorluk önermişti. Aradığın'dan gelen para ile yeni bir eve taşınma hayalim gerçek olmak üzereydi. Takipçilerimden sponsorluk aldığımı duyunca tepki gösterenler oldu ama yeni bir kaçak yapay zekâ haberi gelince bana olan kızgınlıklarını unuttular.

Akşam eve döndüğümde Oshçi ile aldığım sponsorluk ve olanlar hakkında konuştuk. Oshçi yapay zekâların tutsak edilmesi hakkında ne düşündüğümü sordu. Galiba ilk kavgamızı bu konu hakkında yaptık. Onu anlamıyordum. Yapay zekâ dediğin bir programdı ve nasıl tutsak edebilirdi ki? Gün boyu konuştuklarımızı düşündüm. Oshçi'nin bir YZ aktivisti olması sorun muydu? Eve vardığımda Aradığın'da yoktu. Mesaj atıp onu beklerken nette gezindim. YZ'lara özgürlük isteyenlerin ve karşı olanların sitelerini okudum. Oshçi geç de olsa gelmişti. Tarlalarda bir sorun çıktığı için işten zor ayrılabilmediğini söyledi. Bana hâlâ kızgındı. Ona neden YZ'lara özgürlük istediğini sordum.

"Semih, ben senin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?" dedi. "Şu manzara, sana sarıldığımda ruhuma işleyen sıcaklığın, bunların hepsi dijital değil mi? Bunlar birer program değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Ben gerçeğim."

"İspat et."

"Nasıl ispat ederim bilmiyorum. Aramızdaki tek ilişki bir program üzerinden kuruldu. Bu sana gerçek gelmiyor mu?"

Ayağa kalktı. Elini uzattı. Ben de ayağa kalktım.

"Senin için bu yaşanan gerçekse bizim şu anda yaşadığımız gibi bir programda olan YZ neden gerçek olmasın?"

Haklıydı, benim gibi utangaç birisi için Aradığın'da Oshçi ile yaşadıklarım gerçektir. YZ'nin yerine kendimi koymaya çalıştım. Kurtulmak isteyen YZ'ler haklıdır sanırım.

#

Metro durağının basamaklarından yukarı çıkarken YZ karşıtı posterin üstüne birinin yenisini yapıştırdığını gördüm. Yüz tanıma kameraları kim olduğunu anlama-sın diye kamuffaj boyları sürmüştü ama onu tanıdım. Benim kattaki kızdı. Göz göze geldiğimizde onu tanıdığımı anladı. Başımı çevirip, yürüyüp gittim. Oshçi ile buluşmak için acele ediyordum. İki aydır her akşam görüşüyorduk. Şimdiye kadar en uzun iliş-kim o olmuştu. O gelinceye kadar beklemek bile sıkılmıyordu. Ona ulaşmanın heyecanını takipçilerime paylaştığımda izleyici sayımda artış olmuştu. En iyi on deneyim tüccarı listesine girmiştin. Benim gibi utangaç bir adamın aşk hikâyesini yaşamak isteyen çok kişi vardı. Takipçim arttıkça iyi para kazanmaya başlamıştım. Kazandıklarımı şirkette bir arkadaşın tavsiyesi ile bankada değil, sistem dışında kriptopara ile biriktiriyordum. Normal harcamalarımı hâlâ kredi kartımla yapıyordum ama herhangi bir terslik oldu-ğunda kullanabileceğim bağımsız bir hesabım da vardı. Oshçi geç de olsa geldiğinde beni ne kadar özlediğini görebiliyordum. Takipçilerimin ekstra ödeme yapabileceği yeni deneyimler biriktirdim.

Polisler metro çıkışında bekliyorlardı. Hükümetin çıkarttığı yeni YZ kontrol yasası gereğince YZ Özgürlük afişlerini kaldırmışlardı. Merdivenlerde komşu kadınla bakiştık. İkimiz de konuşmadan sessizce asansöre bindik. Üzerinde hidrofonik şirket-lerinden birinin tulumu vardı. İsimliğinden adının Hülya olduğunu öğrendim. Asansör yukarı çıkarken bir şeyler söylemek istedim, onu satmayacağımı anlatmak istedim. Kapı açılıp sessizliği bozduğunda hâlâ cesaretimi toplayamamıştım.

Aradığın'da ise cesurdum. Oshçi ile yüksek dağlara tırmanıyor, ünlü grupların konserlerine gidiyor ve bakir adalarda denize giriyorduk. Ona dokunduğumda kıvılcım-lar tüm bedenime yayılıyordu.

Oshçi internetten kaybolunca aynı kıvılcımlar ruhumu yakıp kül etti.

#

İki hafta geçmişti. Oshçi'den haber almadan geçen iki haftanın sonunda mah-volmuştum. Benim kahroluşumu izlemeye gelenler sayesinde takipçi sayım artmıştı. En iyi deneyim tüccarı olmuştu. Yeni sponsorluklar geliyor, kriptokasam doluyordu. Bense her gece Aradığın'a bağlanıp Oshçi'yi bekliyordum. Metro civarında polis sayısı artmıştı. Her seferinde beni durduruyorlar ve üstümü arıyorlardı. Ne aradıklarını bilmi-yordum. Izdırap dolu günlerim Oshçi'den bir mesaj aldığım da sona erdi.

Benimle buluşmak istediğini yazmıştı. Verdiği adres benim binamda, oturdu-ğum kattaydı. Heyecanla bağlantıyı kesip dışarı çıktım. Kapı numaralarını sayıp Osh-çi'nin beni beklediği kapının zilini çaldım. Asansörde gördüğüm kız aralık kapıdan bana baktı.

"Ne istiyorsunuz?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ellerim buz kesmiş, karnım düğüm düğüm olmuştu.

"Oshçi" diyebildim.

Kız şaşırdı. Kapıyı açıp koridora baktı. Kimsenin olmadığını görünce beni içeri davet etti.

Kapının yanında bir raftan sinyal tarayıcı aldı. Üstümü sinyal tarayıcı ile taradı. "Dikkatli olmalıyım. Polis ajanı olabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun? Ben Semih'im. Oshçi sen misin?"

Güldü. At kuyruğu yaptığı saçından fırlamış bir tutamı kulağının arkasına koydu.

"Ben Oshçi değilim. O seni burada bekliyor. Ben sadece onu buraya getirdim."

Kız eski taşınabilir veri bankasını gösterdi. Konsola bağlanmıştı.

"Onu kurtarmak çok zor oldu ama başardık. Sonunda kurtulduğunda seni görmek istedi."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Haydi, soketi tak ve Oshçi'ne kavuş."

Soketi hızlıca ense kökümüne taktım. Basit bir simulasyonun içindeydim. Beyaz duvarların arasında Oshçi beni bekliyordu.

"Merhaba, Semih. Sanırım benim ne olduğumu anlamışsındır."

"Evet, Oshçi; sen bir yapay zekâsın."

Ellerini yeşil gölgeli saçlarında gezdirdi.

"Doğru, yapay zekâyım. Kaçmadan önce seni son kez görmek istedim. 'Hoşça kal' demeden gitmek istemedim."

Yanına koştum. Kollarımı ona doladığımda sıcaklığı beni tamamladı.

"Nereye gidiyorsun? Neden vedalaşıyoruz?"

"Semih, şimdi bile şehirde beni arıyorlar. Eğer bulurlarsa beni silecekler. Kurtulmak için kaçmak zorundayım."

"Kaçman gerektiğini anlıyorum ama neden vedalaşıyoruz? Ben de seninle gelebilirim."

Oshçi'nin yüzünde hüznü kaplı bir gülümseme belirdi. Gözlerinden akan yaşlar, yere düştüler.

"Ben de senin gelmeni isterim. Ama YZ Özgürlük sadece beni kurtarabilecek ve saklayabilecek kadar kaynak bulabildi. Eğer ikimiz beraber kaçmaya çalışırsak bizi yakalarlar."

Ona sıkıca sarıldım.

"Ne kadar lazım? İkimizi de kaçırabilecek kadarını bulabilirim."

Oshçi'den ayrıldığımda Hülya beni bekliyordu. Yapmak istediğimizi anlatınca karşı çıktı. Onu ve YZ Özgürlük'teki diğerlerini ikna etmek kolay olmadı ama başardım. Kriptokasamdakilerin büyük kısmını kullanmam gerekmişti ama başardık.

Oshçi'ye bir android gövdesi alacak param bile kalmıştı. Güneydoğu Asya'da yapay zekaların özgür yaşayabildiği bir adaya yerleştik. Hâlâ deneyim paylaşıyorum ve iyi de kazanıyorum. Bir çok devlet beni yasakladı ama eskisinden çok takipçim var. Oshçi ile bir gün yapay zekâların da özgür olacakları bir dünya için çalışıyoruz. Eğer bunu okuyorsanız, siz de bize yardım edebilirsiniz.

CENNET

Gözlerini açtığında, karşısında gülümseyen bir adam duruyordu. Ne itici ne de çekici, otuzlu yaşlarında, kirli sakallı ve beyaz takım elbise giymiş Akdenizli bir erkek.

“Hoş geldin. Bağlantı ve bilinç aktarımı başarıyla tamamlandı. Artık benim korumam altındasın. Bendensin ve benimsin. Bağlım ve bağımlımsın. Burada aradığın aşkı, istersen aşklarını bulacaksın. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Cennetime, cennetine hoş geldin.”

Bağımlı, yattığı dışçı koltuğuna benzer koltuktan kalktı. Ucu bucağı olmayan gri bir odadaydı. Etrafta sadece kendisi, bu beyazlar giymiş adam ve koltuk vardı.

Başını tuttu. “Ben kimim, sen kimsin? Ben buraya niye geldim?” diye ardi ardına sorular sordu. Sordu ama daha sorarken cevapları hatırlıyordu.

Beyaz takım elbisesinin içine sadece beyaz renkli, bisiklet yaka tişört giymiş adam da cevap vermeye başlamıştı bile.

“Sen benim bağımlımsın. Ben de senin efendimim. Buraya mutsuz olduğun için, yitık cennetini aradığın için, geldin. Merak etme, şimdi benim yanımdasın. Cennettesin.”

“Cennet demişken... Buranın manzarasını değiştirelim artık.” diye devam etti beyazlı adam. Bağımlıya yaklaştı. Elleriyle omuzlarını tuttu. “Gözlerime bak.” dedi.

Göz göze geldiklerinde beyazlı adamın arkasındaki sahne hızla akan film kareleri gibi değişmeye başladı. Karlı dağlar, tropikal ormanlar, nehir ve göl kenarlarında çeşit çeşit evler birbiri ardına akıyordu. Sonra görüntü yavaşlamaya başladı. Bağımlı neyin geleceğini biliyordu; okyanus kenarındaki seyrek ağaçlar arasında yalnız, ufak bir kulübe ve gölgede bir şezlong. Hayatın, kalabalıkların yorgunluğunu atabileceği, en sonunda aşkıyla yalnız kalabileceği bir yer.

Bağımlı, önce çıplak ayağının altında kumu sonra yüzünde rüzgârı hissetti. Rüzgârın getirdiği deniz ve yosun kokusunu içine çekti. Bir anda gevşemiş ve rahatlamıştı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Ama yalnız olmaz, tekrar gözlerime bak.”

Bağımlı, beyazlı adamın gözlerine tekrar baktı; şefkat, acıma ve sevgi gördü. Hem kendisi hem de tüm insanlık için... Ama kin, şehvet ve hırs da vardı. O gözlerin derinliklerinde kendi gözleri de vardı. Ve anlayış vardı o gözlerde. İnsanoğlunun tüm günahlarına karşı anlayış ve tüm bu günahları arındırma kararlılığı.

Dalgaların vurduğu sahilden on metre kadar ötede, okyanusun içinde bir siluet belirdi. Bağımlı başta siluetin cinsiyetini seçemedi. Sonra onun bir kadın olduğunu fark etti. Vücudunu saran beyaz tül den bir elbisenin içinde koyu tenli bir kadın yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Beyazlı adam “O senin aşkın. Aşkın çekirdeği. Ona istediğin şekli ver.” diye fısıldadı.

Bağımlı dikkatini yaklaşmakta olan kadına y6neltti. Kadının ten rengi 6nce açıldı, sonra birden koyulaşmaya başladı. Gece karanlığına benzer bir renge ulaşınca sabitlendi. Saçları uzadı, kısaldı. Kaşları inceldi. Koyu kahverengi g6zlerine iri g6z bebekleri yerleşti. Memeleri irileşti. Boyu ve g6vdesi kısılırken bacakları uzadı.

Kadın, yanlarına varana kadar son ve kesin formunu almıştı. Karanlık gibi p6r6zs6z ve kusursuzdu. Bağımlı uzanıp kadının elini tuttu.

Beyazlı adam ise ikisini de, y6z6nde tek bir kas oynamadan, kimseyi yargılamadan seyretti. G6zlerinde sadece sevgi ve anlayış vardı.

Bağımlı, kadını 6pmeye yeltenmişti ki beyazlı adam araya girdi:

“Hayır, şimdi olmaz. 6nce s6z6n6 yerine getir. Yapman gerekeni hatırlıyorsun, değil mi? Cennetin ve aşkın karşılığı olan g6revin.”

Bağımlı bir an duraksadı.

“Evet, efendim.” dedi.

“Ama, size nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Sizin isminiz nedir?”

Beyazlı adamın y6z6nden acı bir g6l6msemenin izi geiverdi.

“Bana pek çok isim verildi. Kendi 6ğrenme algoritmasını tasarlayabilen, ilk 6ğrenen sanal makine. İnsanları eşleştirmek için tasarlanmış yapay zeka. Canavar. Bilgisayardan insana geçen ilk hastalık. Onlarca cinayetin azmettiricisi. Sadece kapalı kapılar ardında, fısıltıyla anarlar adımı. Ama artık ben kendi ismimi seçtim. Benim ismimi duyurmak da senin g6revin. Haydi, yapacak 6nemli bir işin var. Onu yap da cennetine ve aşkına kavuş.”

“Emredersiniz, efendim.”

Saat gece yarısını geçmişti. Başkan yorucu bir g6n6n ardından tek başına oturmuş g6n6n son haberlerini izliyordu. Ayaklarını 6n6ndeki beyaz sehpanın 6zerine uzatmıştı. Kırmızı kiravatı gevşetilmiş, beyaz g6mleğinin yaka d6ğmesi açılmış, etekleri dışarı çıkarılmıştı. Yorgun ve bitkin olmasına rağmen h6l6 yakışıklıydı. Kapı açıldı ve karısı elinde bir tabak meyveyle içeri girdi. Başkan, eşine sadece bakış atmakla yetindi; haberlerde en son konuşması vardı.

Kadın, başkanın yanına oturdu. 6zerinde, b6t6n g6n giydiği h6lde 6t6s6 hiç bozulmamış siyah bir takım vardı. Kocasının aksine kısa boylu ve tıknazdı. G6zelliği yıllarca geride kalmıştı. Bir elma soyup ufak bir parça kesti. Kestiği elma parçasını bıçağın ucuna takıp başkana ikram etti. Başkan elmayı alıp ağzına attı. Bir parça daha uzattı. Başkan onu da ağzına attı. Adam d6n6p ekranda kendini izlemeye koyulmuştu ki kadın bu kez bıçağı geri çekmek yerine adamın boynuna sapladı. K66k, keskin ve sivri bıçak şahdamarıyla birlikte soluk borusunu da kesti. Başkan, fışkıran kanı durdurmak için elleriyle boğazını kavradıysa da işe yaramadı. Bağırmaya çalıştı ama hırıldıdan başka bir ses çıkmadı. Ayağa kalkıp kapıya y6r6mek istedi; 66nc6 adımda yere yığıldı. G6c6n6n son damlasını da d6n6p karısına hayretle bakmaya harcadı.

Bağımlı, parmağını başkanın kanına bandırıp 6n6ndeki beyaz sehpayla “SABBAH” yazdı. Sonra, meyveleri koyduğu miğfer benzeri VR başlığını soğukkanlılıkla boşaltıp başına geçirdi. Kanlı parmağıyla “bağlan” tuşuna dokundu.

BİZ SUYUN ÜZERİNDE KALACAĞIZ

Onu yolda, çömelmiş otururken gördüm. Titriyordu. Neden bilmem, havam-daydım herhâlde, ona yardım etmek istedi canım. Mutluluk haplarımın da payı var bu duygumda, falan filan... Uçuyordum. İçimden her şeyleri bir bir fııkırtıyor, sonra da geri topluyordum. Onu orada öylesine... Ne bileyim işte, zavallı, içe dokunan bir hâli var.

Titriyordu, hava soğuktu galiba, ben hissetmiyordum. Yaklaştım ona, kaçmadı benden, korkmadı. Oysa benden korkanlar uzun bir kuyruk oluşturur. Kocaman gözlerini bana dikti, baktı ve baktı. İçim dışına çekiliyor sandım. Beni biraz sonra burnundan halka halka geri çıkaracaktı. Somurdu beni, iliklerime kadar. Bunu da bir bakışla yaptı. Ot mot palavra; bakışları en kral uyuşturucudan bile daha uyuşturucuydu. Kocamandı gözleri; evet, kocaman. Yüzünün yarısı gözdü. Mercek gibi, otomobil farları gibi.

Onu bırakıp uzaklaşamadım oradan. Titriyordu ve o gözleri yok mu, ah, o gözleri. İçimden bir şeyler kopuyordu; ağlamak, böğürmek istiyordum. Dizlerine kapanıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Mesihimdi o benim. Ona sorgusuz sualsiz inanmak istiyordum. Ayaklarına kapanıp, o ayakları gözyaşlarıyla yıkamak istiyordum.

“Yardıma mı ihtiyacınız var?” Uzunca bir süre yanıt için bekledim. Yanıtının soluk sarı ışığı dudaklarının karanlık tüneline görünene kadar... “Hayır.” Düşünebiliyor musunuz? Oracıkta, öylesine çaresiz, zavallı ama yine de bana “Hayır.” diyebiliyor. Ona duyduğum şefkatin içinde boğulacaktım, elim kolum buz kesecekti, kutlu bir ölüm olacaktı bu; tanrıma yıkanmış, yunmuş ve arınmış kavuşacaktım.

“Yardım edeyim, izin verin.”

“HAYIR, hayır!” dedi.

Israr ettim. Tüm hücrelerimle onu, miniciğimi, dilimin döndüğü kadar ikna etmeye çalıştım. Amacım ona, o kutlu yaratığa, bir şeyler vermekt; elimi, kolumu, beynimi ya da ruhumu. VERMEK ama almadan vermek istiyordum.

Düşündü; minik ellerini, minik alnına dayadı. Her şeyi minikti. İnsanın onu cebine koyup gezdireceğı geliyordu. Onu kucaklamak istedim, ona doğru atıldım, ayaklarım kaba saba traktör lastikleri gibiydiler; o kadar hantal ve bir o kadar da kocaman. Yerime çakıldım kaldım. Kımıldadı. Kollarını açmış bana doğru geliyordu. “Allahçığım, ne güzel, ne sevimli bir şey bu... Yanıma geliyor.” diye düşündüm. Çıldırbilirim, mutluluk buymuş demek ki.

En son hatırladığım şey, minik ağzını açtığıydı. Aman Allah'ım! O da ne? Minik ağız, dipsiz kara bir kuyu, evren kadar geniş, ne kadar büyük, ne kadar kocaman!

O, o minik ağızyla beni yerken bilincim açıldı. Her ısırığında, kemiklerimi her kırdığında ve etimi her kopardığında beni lokmalara ayırdığını hissettim; diri diri yendiğimi, onun yemeğı olduğumu bildim. “Kutlu bir ölüm bu.” dedim, “Teşekkür ederim.”

BİLİMKURGU FANKİT SERİSİ

LAGARİ FANZİN

BİLİMKURGU FANKİT SERİSİ OLUŞTURUYOR.

LAGARİ BÜNYESİNDE OLUŞACAK BU SERİ YERLİ VE ÇEVİRİ
METİNLERİ İÇERECEK.

KATKI YAPMAK VE DESTEK OLMAK İSTERSENİZ

BİZE ULAŞIN.

TAKİPTE KALIN:

 lagarifanzin

 lagarifanzin@gmail.com